

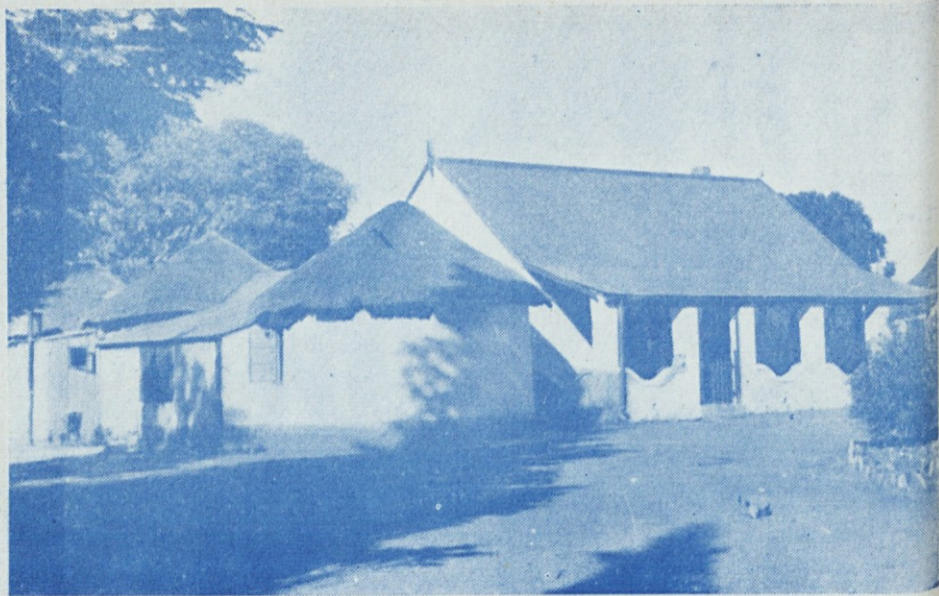
SV. JANEZ BOSKO,
POSKRBI ZA POGANSKO MLADINO!

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

NOVEMBER - ST. 11 1961, XXXV.

*Iz misijona Glen-Cowie v Južni Afriki, kjer delujeta p. Franc Bratina F.S.C. in
br. Valentin Poznič F.S.C. Slednji nam je poslal ti dve sliki, ki predstavljata gornjo
staro bivališče sester domačink, spodnja pa novo njih samostansko poslopje.*

MISIJONI KLIČEJO

Kdor sprejme misijonski križ, sprejme z njim še mnogo drugih križev. Če je misijonar res misijonar, njegovo življenje ni lahko. Kar je težko, pa ljudi odbija. Zato pa mnoge kar mraz strese, ko mislijo na ta poklic, ki bi bil lahko tudi njihov. Ne bodo se odločili, čeprav včasih skoraj ne morejo dvomiti, da jih Bog kliče... Pa naj vsaj doma pomagajo misijonarjem. Naj skrbe, da bodo imeli misijonarji vsakdanji kruh, hišo božjo in hišo, v kateri bodo sami živeli; pomagajo naj misijonarjem, da bodo lahko delili pomoč potrebnim. Misijonarjem je potreba municije. Skoraj vedno jo bodo morali pripravljati misijonski sodelavci. Domačini, četudi že spreobrnjeni, jim ne bodo veliko dali.

Misijonska nedelja je za nami. Leto za letom govorimo slovenskim katoličanom, da jih mora vera nekaj stati. Naj „plačajo“ nezasluzeni dar vere s tem, da pomagajo misijonarjem. Omenimo štiri vrste misijonske pomoči.

Molitev

Prosimo Boga za spreobrnjenje nekristjanov. Jezus je cele noči premolil. Ne bomo ga mogli posnemati. Izpolnimo pa lahko njegovo željo, ko pravi: „Vedno je treba moliti.“ To se pravi, da moramo živeti tako, da bosta naše telo ali počitek, jed in vse drugo molitev, ker bo v skladu z božjo voljo. Moli se ne samo v cerkvi. Moli zdravnik, ki skuša, kot mu znanost in znanje povesta, pomagati bolnemu. Moli lahko kuharica ob loncih, ko bo v pripravo jedi položila vso svojo „umetnost“. Molim na poti, če zadržim oči, če prijazno pozdravim ali odzdravim. To pomeni Jezusova beseda: „Vedno molite.“ In z delom ob stroju naj bo tudi molitev za spreobrnjenje sveta. Ne bodi vase zaprt, ne misli samo nase in morda še na soseda. Tvoja molitev naj gre po svetu in težave se ti bodo zdele majhne, če boš veroval, da z njimi pridobivaš svet Kristusu. Moliš za druge, kot si spredaj bral. Sad molitve boš pa najprej ti okušal. Kako čudovito je božje gospodarstvo...

Žrtev

Kristus je odrešil svet z žrtvovanjem svoje človeške narave. Žrtev je vse tisto, kar nam ne ugaja, česar bi se radi ognili. Kot riba v vodi živimo

Japonski deklici iz „boljših krogov“ za njen praznik pripravijo takšnele množico lutk.

ljudje sredi žrtev. Kaj imajo pa žrtve opraviti z misijonarji? Skupaj z misijonarji pripadamo istemu skrivnostnemu Kristusu, v katerega nas je cepil krst. Zato bodo pa naše žrtve za misijonarje njim v uteho. Kar bomo mi zanje sprejeli in trpeli, bo Bog njim odčrtal ali jim pa vsaj zelo olajšal. Če darujem za misijonarje julijsko vročino, bodo oni laže prenašali ekvatorsko vročino meseca januarja ali februarja. Če mu jaz s trpljenjem preskrbim milost, ki jo rabi pri spreobrnjenju te ali one osebe, se bo začudil in razveselil, da je šlo vse tako gladko. Morda bo celo na čudež mislil... In ta čudež je dosegla preprosta služkinja, ki je pred Bogom veliko bolj mogočna kot pa vse kraljice sveta.

Vse, prav vse, kar te muči, lahko s ljubeznijo do Boga in duš sprejmeš in po božji pošti pošleš misijonarjem. Kar ne moreš se zjutraj spraviti iz postelje, žejen si, komarji te nadlegujejo... Vse, prav vse! In vse bo laže, če se boš zaljubil v misijonsko delo Cerkve.

Na križu sta visela dva razbojnika. Oba sta morala umreti. Ista smrt ju je čakala. Ko se je eden izmed njiju s trpljenjem v rokah obrnil k Jezusu in ga prosil odpuščanja, ga je takoj prejel. Drugi pa je trpel, a mu trpljenje ni pomagalo, ker ni hotel. Bodimo pametni! Ker že moramo trpeti, trpimo tako, da bo trpljenje v prid drugim in nam samim. Ne pozabimo: Vsaka žrtev je napad na trdnjavo poganških duš.

Stik z misijonarji

Med vojsko vojaki lahko pošiljajo pisma brez znamk, brez stroškov. In oblasti prosijo ne samo sorodnike, ampak tudi druge, naj pišejo vojakom. Če vojak dobi vsak teden nekaj pisem, čuti, da ni sam. Sorodniki in domovina ga spremljajo. In zavest, da nisi sam, kadar te na bojnih poljanah praganja smrt, dviga srca, navdušuje. Zato pa ni čudno, če so si v nekaterih državah izmislili botre tudi za vojake. Ti so osebe, ki jim pišejo, pomagajo, kot če bi bili pravi sinovi ali bratje.

Mislimo na misijonarja, ki je sam na misijonski postaji. Znova preberimo lepo poročilo našega beneškega misijonarja Emila Cuka, ki so ga objavili Katoliški misijoni na strani 469 v decemberski številki leta 1960...

Misijonar je konec koncev človek, ki se lahko naveliča pretežkega bremena, katerega mu nihče ne pomaga nositi. Mislite si, da se za tega misijonarja zanimala samo pet oseb, ki se dogovore, da mu bodo redno pisale. Redno pomeni vsak mesec ena. Teh pet, ali če hočete, deset oseb tudi kaj nabere med znanici in misijonskimi prijatelji. In tako včasih pismo spremlja ček. Saj ni potrebno, da bi bilo 100 dolarjev, tudi 10 jih prav pride. In kar je še posebej hvalevredno: osebe, ki se zanimajo za misijonarja, mu niti naslova ne dajo, ali pa mu ga dá ena sama, da jo misijonar od časa do časa obvesti, če je prejel pošto in darove. Tako misijonar ne potroši preveč časa z dopisovanjem, ne preveč denarja za znamke in zlasti ne preveč moči, ki jih sicer lahko koristno uporablja na misijonu. Kaj mislite, da bo misijonar, ki je našel nekaj takih botrov in botric, lahko pozabil nanje pri vsakdanji sveti maši? Da se pri molitvi rožnega venca ne bo spomnil tudi svojih prijateljev in jih priporočil Mariji? Da ne bo daroval Bogu svojega trpljenja zanje? In kdo bo na dobičku? Oni, ki so se odločili za takšno misijonsko sodelovanje. Poudarjam: Naj se takšen misijonski sodelavec že vnaprej odreče naravni želji, da bi mu moral misijonar vselej tudi že z obratno pošto odgovarjati.

Miloščina

Še tako svet misijonar ne more živeti od zraka. Še tako junaška misijonarka se mora oskrbovati. Oba morata nekje živeti, oba lahko zbolita, kar vse predstavlja stroške, denar... In šole in cerkve in učitelji...? Koliko denarja potrebuje Cerkev v misijonih!

Nekateri katoličani so tako smešni. Pravijo na primer: Saj imajo papež in škofje in redovi... Ali so kdaj pomislili, kaj pomeni vzdrževati deset in deset tisoče misijonarjev in misijonark in šol, od ljudskih do univerz? Tudi če (bi bilo res, da imajo vsi prej omenjeni kaj pod palcem, ali se ne bi vse to kaj kmalu izčrpalo?

In če vedno praviš: „Naj pa drugi!“ in če bi vsak rekel, kakor ti praviš, kam bi prišli? Ko sta nam včasih oče ali mati ukazala: „Peter, pojdi mi pomagat...“, smo res odgovarjali: „Naj pa Janez!“ In Janez nas je zavračal „Kar Peter naj...“ Če bi se v Cerkvi in pri misijonskem delu šli otroke in (bi delo zvrčali drug na drugega, bi delo prav gotovo ne bilo izvršeno. Če praviš, da bi se jih vedno kaj našlo, vprašam, zakaj med temi ne bi bil vsaj včasih tudi ti? Prepričan sem, da ne bi prišel „na kant“, če bi odstopil en dolar vsako leto za misijonarje, za Cerkev, ki je tvoja... saj ji pripadaš.

Prerok Danijel je v brk povedal babilonskemu kralju Nabukodnezarju: „Pomagaj z miloščino nesrečnim, da ti bo Bog odpustil grehe!“ Grehov nam ne manjka in revežev tudi ne. In med njimi so le prevečkrat misijonarji. Saj ti sam lahko odločiš, ko bereš misijonska poročila, kateri misijonar je bolj revež. Odmakni mu nekaj in Bog ti bo odmaknil od kazni, ki si jih za grehe zaslužil. In če ne ti, pa tvoj sin, ali kdo drugi v družini.

Dežela, v kateri danes katoličani največ dajejo za misijone, so Združene države. Ko beremo o več milijonih dolarjev, pravimo: „Ti pa ti!“ In koliko dá povprečno vsak katoličan v ZDA za misijone? 33 centov, še pol dolarja ne! Kar sam napravi zaključek!...

Misijoni kličejo:

Vi, ki ste plemeniti in imate kaj več, darujte malo več. Vi, ki ste plemeniti, a revni, dajte dar uboge vdove, ki je veliko vreden, če ga daste z veliko ljubeznijo.

Misijoni prosijo:

Vi, ki ste mlačni ob misijonskih prizadevanjih Cerkve, zbudite se, ogrejte se. Ne recite: „Kaj me pa brigajo črnci v Afriki...“ Svet je danes tako majhen, da nas mora ves svet „brigati“. Cerkev je pa tako eno samo Telo. Kar stori en ud, odjekne v drugem...

Misijoni pravijo:

Če nisi nikoli ničesar dal za misijone, stori zdaj to izjemo. Poskusi, morš da boš poizkusa vesel. Ne, gotovo ga boš vesel!

Stanko Boljka C.M.

ŠKOF BARAGA JE DEJAL: „KAR DRUGIM DAŠ, BOŠ SAM IMEL,
ČESAR PA NE DAŠ, BODO DRUGI IMELI.“

TRIJE DOMAČI BOGOSLOVCI

SLOVENSKE ŽRTVE ZA VZGOJO DOMAČE DUHOVSCINE

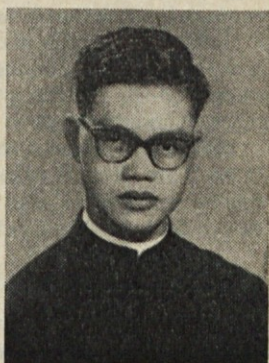
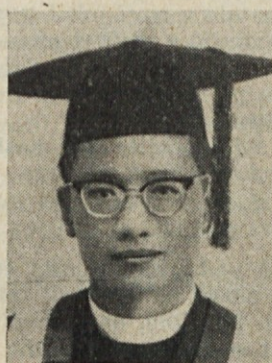
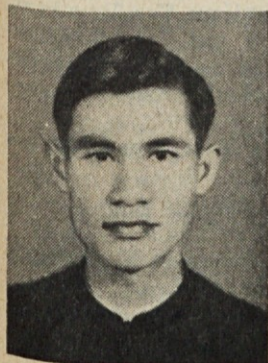
Poroča *Karel Wolbang C.M., Z.D.A.*

KITAJSKI BOGOSLOVEC JOHN FUNG IZ KWANTUNGA

Bilo je na visokem stopnišču nove slovenske torontske cerkve Marije Pomagaj v oktobru 1957. Po misijonskem predavanju me je ustavil dobrodušni Ivan Prezelj, vidno hvaležen, da je bilo v predavanju toplo priporočeno vzdrževanje domačih bogoslovcev v misijonskih deželah, kjer Cerkev v teh časih tako potrebuje domačih duhovnih voditeljev. Z ženo, da sta se ponovno razgovarjala, kako lepo bi bilo prevzeti vzdrževanje in šolanje takšnega bogoslovca, in da se je pri predavanju odločil, da bosta to zdaj tudi storila. Dal je za enoletno vzdrževalnino tiste dneve, ko so se za to misel javili še trije: neimenovani misijonski dobrotnik ter družini Janeza Kavčiča in Jožefa Kastelica.

Vzdrževalnina Prezljeve družine je bila poslana misijonarju Čuku v Afriko za Gaudensyo Msongo, ki pa še ni imel zadostnega študija za vstop v bogoslovje. Vsak večer so Prezljevi pri družinskem rožnem vencu molili za svojega „črnega bogoslovca“. Končno je prišlo sporočilo, da bo prej končal še nekaj let šolanja in bo kasneje poslan kot prvi kandidat nove afriške družbe redovnih bratov študirat za duhovnika. Tako je bila zanj pripravljena vzdrževalnina družine Jakoba Beznika iz Milwaukee, Wisc. Prezljevi pa so dobili za svojega varovanca kitajskega bogoslovca Johna Funga, ki ga je toplo priporočil velik pionir misijonskih duhovniških poklicev misijonar Andrej Majcen.

Od leve na desno: Avguštin Kuok, Stanislav P'e in John Fung

Kmalu se je mladi kitajski bogoslovec Prezljevem oglasil z zanimivim pismom:

„Oprostite mi, prosim Vas, da Vam nisem že prej poslal izrazov svoje velike hvaležnosti za Vašo dobroto. 26. oktobra 1959 sem prispel v naše bogoslovje Istituto Salesiano San Michele v Castellammare di Stabia, ki je blizu Neaplja. Bil sem že obveščen o Vaši veliki žrtvi za moje študije in ker sem zanjo zelo hvaležen, saj sem pomoč zelo potreboval, se Vas bom dnevno spominjal v svojih molitvah. Prosil bom Boga in Mater božjo Marijo, da Vas in Vaše poklicno delo obilno blagoslovi. Dovolite mi sedaj, da se Vam osebno tudi predstavim.

Sem Kitajec, John Fung po imenu. Merim 5,3 čevlje. Moja srčna želja je postati duhovnik. Poleg kitajščine znam latinsko, nekaj italijanščine in angleško. Zelo rad imam šport, posebno nogomet in košarko. Veliko veselja imam za glasbo in igram tudi harmoniko. Tudi znamke rad zbiram.

Rodil sem se v poganski družini v Kwantungu na južnem Kitajskem. Med kitajsko-japonsko vojno smo se umaknili v Hong-kong. Tu imam še dva brata. Dopolnil sem 25 let. Krščen sem bil na praznik Marijinega vnebovzvetja leta 1945. Moji dragi starši so umrli nekrščeni, kot pogani med drugo svetovno vojno po velikem trpljenju zaradi nas otrok. V tistih dneh sem z mlajšim bratom študiral pri salezijancih. Resnično pretresla me je zavest, da so milijoni Kitajcev, ki kot moji starši in jaz takisto pred spreobrnjenjem ničesar ne vedo o pravem Bogu in o katoliški Cerkvi. V duši sem začutil božji glas, a nisem vedel, kaj naj storim. Presenečen sem poslušal rektorja salezijanske šole, ki mi je nekako bral v duši željo, dasiravno nisem nikdar nikomur nič omenil o tej svoji želji. Sveti krst je bil moj prvi korak v pravo smer.

Na praznik Kristusa Kralja sem oblekel črni talar...

Ko sem končal aspirantstvo, sem vstopil v noviciat in pred šestimi leti sem na praznik Kristusa Kralja oblekel talar. Ko sem končal študij, sem zdaj tri leta deloval med fanti v dveh salezijanskih šolah kot asistent in učitelj.

Zdaj začenjam s študijem bogoslovja, ki naj me povede do duhovništva. Dasiravno nevreden, upam, da bom z božjo milostjo, pod varstvom naše nebeške Matere, ter z Vašo pomočjo dosegel ta vzvišeni cilj. Vaša velikodušnost, dragi gospod, bo za zmeraj ostala v moji misli in zagotavljam Vas še enkrat, da se Vas bom vsak dan spominjal v molitvi proseč Boga, naj Vas blagoslovlja s preblaženo Devico Marijo in Vam Vašo dobroto že na svetu tisočkrat povrne. Moja končna prošnja pa bo, da bi Vam Bog naklonil prostor v nebesih, v večnosti, ki se ji bližamo.

Hvaležen Vam bom, če mi sporočite svoj naslov, da Vam bom lahko pisal in Vam izrazil zahvalo iskreno Vam vdanega

br. Johna Funga.“

Medtem ko John pridno nadaljuje teološki študij v Italiji, zvesto vsak dan moli za Prezljeve, ki so odslej že žrtvovali triletno vzdrževalnino za svojega varovanca v bogoslovju. Daj Bog, da bi molitve in žrtve Prezljeve družine in Funga izprosile vsaj en misijonski poklic med nadebudnimi Prezljevimi otroki.

Bogoslovje študirat s Fungom vred so v Italijo poslali tudi njegovega kitajskega sošolca Augustine Kuok-a, ki je kitajskega rodu, suhljate postave, 5,5 čevljev visok, pa z veliko željo v srcu: postati duhovnik. Zna več jezikov.

Kuokovo vzdrževanje je prevzela družina Franca Kastelica iz Chicaga, ki jo je za to akcijo pridobila neimenovana clevelandaska misijonska dobrotnica. Misijonar Majcen je Avguščina priporočil obenem s Fungom in Kasteliceva družina je nedavno že poslala četrletno vzdrževalnino za svojega varovanca. 30. oktobra 1959 je bogoslovec Kuok pisal Kastelicevim, da je pravkar izvedel za poslano pomoč za njegov študij. Nato pa nadaljuje:

„Rodil sem se v portugalski koloniji Macao. Imam dva brata in tri sestre, ki žive v Hong-kongu. Star sem 27 let. Krstili so nas vse takoj po rojstvu, ker so bili naši starši katoličani. Oče mi je umrl, ko sem imel štiri leta. Mater pa sem izgubil z 11 leti. Bil sem najmlajši v družini. V ljudski šoli sem opazoval množice rojakov, ki niso ničesar vedeli o Bogu in so tako živeli v nevarnosti, da svoje neumrljive duše pogube. To me je silno žalostilo. Posebej se mi je smilila mladina, ki je tako zelo potrebna verske vzgoje. Sklenil sem prositi Boga, da bi postal duhovnik in tako mogel pomagati vzgajati svoje ljudstvo. V salezijanski družbi sem enajst let. Končno sem po poučevanju na salezijanski šoli v Hong-kongu prišel v Italijo, da nadaljujem zdaj tu študij za duhovnika. Če bo božja volja, bom v štirih letih posvečen. Priznam pa, da bi ta cilj brez Vaše pomoči težko dosegel. Moje iskrene molitve so edino, kar Vam lahko vračam za Vašo pomoč. Zagotavljam Vas, da Vas noben dan pri sveti maši ne bom pozabil. Naj Bog in Mati božja rosita nad Vas vse milosti, ki jih potrebujete.

To Vam iz srca želi Vaš vdani

Augustine Kuok.“

Nadaljevanje študija v Angliji

28. januarja 1961 se je bogoslovec Avguštin javil iz angleškega bogoslovja Salesian House of Studies, Theology, v Sherfieldu. Med drugim dodaja v svojem pismu:

„Vem, da si zelo prizadevate pomagati mi na poti do oltarja. Zavedam se tudi, da je poleg Vaših molitev Vaša velikodušna pomoč sad osebnih žrtev. Potrudil se bom, da kar najbolj zvesto izpolnim svojo dolžnost in tako postanem vreden Vaše žrtve.

Rad bi Vam tudi sporočil, da sem bil prestavljen v drug zavod. Sedaj sem v Angliji, kjer je povsem drugačno podnebje. V kraju samem in tudi med ljudmi opažam veliko tišine in miru.

Sem v drugem letniku bogoslovja in vsak dan zelo zaposlen z učenjem. Tu je vse v angleščini, medtem ko je bilo lani vse v italijanščini. Kakšna sprememba je to zame!

Prilagam nekaj fotografij za Vas. Iskreno zahvaljeni za vse! Želim Vam vse najboljše Vaš zelo vdani

Augustine Kuok.“

Ljubezen, ki jo je prekalilo trpljenje..

Kasteličeva družina, ki podpira Avguščina, je z Dolenjskega. Hči jim je mlada umrla. Od sedmih sinov pa jih je pet šlo 1945 na Koroško. Štiri so mučili komunisti, ki so bili vrnjeni v domovino. Jože, star 23 let, je bil takrat v četrtem letniku bogoslovja; Tonetu je bilo šele 17 let. Ko so najmlajšega v Parizu operirali na želodcu, sta Kastelčeva sklenila vzdrževati kakega bogoslovca, da bi Bog naklonil zdravje ostalim sinovom in namesto umorjenega koga drugega sprejel v svojo službo. Kako sta bila vesela, ko jima je Avguščin Kuok lani za božič pisal, da jima je za vzdrževanje zelo hvaležen in da ju da smrti nikdar ne bo pozabil ter se ju spominjal pri vseh svetih mašah. Ob podobnih primerih krščanske ljubezni se vedno znova čudimo modrosti naših staršev, ki jim je bil Bog vsebina življenja in velikodušnost osnovna poteza njihovega krščanskega značaja. Kako majhni so v primeri s takimi značaji vsi, ki poznajo le sebe in lastne potrebe ter se v vsem dolgem življenju tako težko spomnijo na bližnjega, ki bi mu v stiski tako lahko pomagali, če bi bili Bogu za to, kar imajo ali pa kar so že imeli, vsaj nekoliko hvaležni. Samo Bog ve, koliko dobrega stori ena sama velikodušna duša z eno takšno vzdrževalnino za utrditev Cerkve v misijonih. V večnosti nam bo jasno!

BOGOSLOVEC STANISLAV P'E IZ ŠANGHAJA

Iz bogoslovja v Bollengu blizu Turina se je svoji dobrotnici gospe Marjeti Peškar iz Clevelanda javil 2. marca 1959 kitajski bogoslovec Stanislav P'e, ki ga je kot prejšnje za vzdrževanje priporočil misijonar Andrej Majcen. Takole se je predstavil:

„Predstojniki so me obvestili, da ste se odločili prevzeti moje vzdrževanje v času bogoslovnih študijev in mi tako pomagati do duhovniškega poklica. Od srca se Vam zahvalim, da ste tako prijazni in velikodušni. Naj Vas Bog vselej blagoslavlja in bogato poplača. Ne pomagajte s tem samo meni, da bom lahko duhovnik, ampak omogočate hkrati tudi mnogim iz kitajskega naroda, da bodo lažje prišli do Boga, ko jim bom jaz kot duhovnik lahko označjal nekoč resnico o Jezusu samem. V molitvi se Vas vsak dan spominjam in pri sveti maši se Vas bom spomnil še posebej.

Rodil sem se v Šanghaju 14. aprila 1927 iz dobre katoliške družine. Na šanghajski katoliški univerzi sem študiral pravo, po graduaciji pa sem začutil božji klic. Po mnogih težavah in nevarnostih sem uspel ubežati iz komunistične Kitajske, da sem lahko sledil klicu svetega poklica. Starši so še vedno v Šanghaju in že celih osem let nimam nobenih vesti od njih.

Pred petimi meseci sem prišel iz Hon-konga, da bi pričel s teologijo. Tu nas je 150 bogoslovcev iz vseh delov sveta. Občevalni jezik je italijanščina. Nekoliko težko za Kitajca, zato sem še prav posebej potreben Vaše molitve.

Iskreno Vaš

Stanislav P'e.“

Bogoslovec Avguštin Kuok S.D.B. s tovarišem v Angliji (označen s križcem)

2. oktobra 1959.

„Častiti oče!

Dolgo nisem pisal. Predstojniki so me poslali čez poletje v Rim. Sedaj pa sem se vrnil v bogoslovnico in bom začel z drugim letnikom teologije. Zelo sem Bogu in Vam hvaležen, da sem došel do prvega reda: lani sem namreč napravil večne zaobljube in prejel tonsuro. Vas in gospe Peškar se dnevno v molitvi spominjam in tudi Vaju prosim za molitev.“

24. februarja 1960.

„Draga gospa Peškar!

Upam, da ste prejeli moje prvo, kratko pismo, v katerem sem Vam tudi voščil za Vaš rojstni dan. Bog Vam povrni tisto, kar ste mi v zadnjem pismu poslali!

Ravno sem končal z izpiti in Vam na pismo odgovarjam. Zdaj že veste, od kod sem. Veliko mojih sorodnikov na Kitajskem je duhovnikov ali pa reodovnic. Ko sem pobegnul iz rdeče Kitajske v Hong-kong, so me poslali l. 1958 v Italijo, da nadaljujem študij. Če bo božja volja, bom v dveh letih in pol bogoslovje dokončal in bom posvečen. Moja mati ima že 67 let in živi z mojim brati in sestrami v Šanghaju. Mislim, da veliko trpe, čeprav nimam že devet let nobenih vesti od njih. Pod komunizmom ni svobode in pravičnosti.

Molim zanje, da bi ostali dobri, pa tudi za njihove preganjalce, da bi se spreobrnili. Vsak dan se Vas spominjam vmolitvi. Bog Vas blagoslavlja!”

Tik pred subdiakonom

16. marca 1961 je bogoslovec Stanislav P'e pisal svojo dobrotnici iz Castellammare di Stabia, kjer zdaj nadaljuje svoje študije obenem z bogoslovcem Fungom. Zahvaljuje se za pismo in velikonočna voščila ter za priloženi ček. Po semestralnih izpitih so spet začeli s študijem in ob koncu junija upa, da bo posvečen v subdiakona.

Tako je dobra Peškarjeva mama srečna doživela, da njej vzdrževanec vsak dan moli brevir in njene namene vanj vpleta. Zdaj ima samo še to željo, da bi doživela njegovo mašniško posvečenje. Za štiri leta vzdrževalnine je zanj že darovala, pa je pripravljena še nekaj dodati, če bi moral po posvečenju ostati še v Italiji, da opravi doktorat. Ob prejšnji diplomi iz civilnega prava, ki jo je prejel na Kitajskem, bi mu nova iz cerkvenega prav gotovo koristila pri delu za cerkev med svojimi. Daj Bog, da se gospe Peškarjevi izpolni še želja, da bi njen vzdrževanec Stanislav P'e ob novi maši prejel tudi lep novomašni križ in kelih — njen novomašni dar kitajskemu bogoslovcu, ki je zapustil vse, da je lahko sledil božjemu klicu na drugi konec sveta. V nebesih se bosta ob srečanju gotovo oba Bogu zahvaljevala, da so se njuni katoliški ideali na tem svetu tako lepo dopolnjevali pri reševanju duš.

KDO GA JE PRIPOROČIL?

Iz protestanta katoličan

„Si videl novega vratarja? Najboljši vtis imam o njem. Kdo ga je priporočil?”

Ko sem slišal to vprašanje: Kdo ga je priporočil?, sem že imel na jeziku odgovor: Sam Sveti Duh! Malokrat v življenju sem tako začutil, kako Bog skrbi za vse stvari, za nekatere pa še prav posebej.

Januarja meseca je bilo. Rektor mi je naročil, naj se pozanimam za protestanta, ki je čakal v govorilnici. Dolgo sva govorila. Počasi se je odvijal klopčič njegovih dvajsetih let. Sredi hudega trpljenja je Bog mladega Shimada San pripravljaval zase.

Ko je bil star 14 let, so mu umrli starši. Starejši brat je moral s plačo, ki še daleč ni zadostovala, skrbeti tudi za mlajše. Shimada je štiri leta delal ponoči, podnevi pa hodil v šolo. Končal je gimnazijo. Naprej ni mogel. Tako rad bi študiral na univerzi, a lačen ni mogel.

Nesreča je znova posegla v fantovo življenje. Tovarna, kjer je delal, je propadla. Ostal je brez dela. Zapustil je ožjo domovino Osako in odšel v Tokio. V neki trgovini je dobil zaslužek.

Dela je toliko, da naravnost ubija. Shimadovi tovariši odhajajo drug za drugim. On pa vztraja. Gospodar, prava pijavka delavcev, mu nekega dne pohvalno omeni: „Ti si edini, ki si v trgovini ostal šest mesecev.“ Zvišal mu je plačo. 7000 yenov na mesec, pa še hrana in stanovanje, kar je za devetnajtsletnega fanta nekaj izrednega.

Mladenič pa ni zadovoljen. Pri nečloveškem delu, ki se začne ob osmih zjutraj in traja do desetih zvečer, čuti, da mu dušne moči pojemajo. Preveč je preveč. Čeprav mlad, čeprav je pred dvema letoma spoznal neko protestantsko ločino, čuti, da se mu zemlja spodmika... Bori se mesce in mesce, sam je, brez prijateljev. Tako utrujenega se čuti, da mu misel na samomor kar sama od sebe zapleše v vročični glavi.

Takrat pa se je pokazal Bog. Za številkami telefonskega vodiča je bil. Bral je: „Če si v dvomu, če obupuješ, kliči številko 998-488.“ Poklical je, prosil, naj bi ga kdo poslušal eno ali dve uri...

* * *

Pred menoj je stal. Rekel sem mu, naj mi pove vse, vse... Ni se me bal, čeprav je Japonec do tujca precej zadržan. In ko je končal, sem začel jaz. Videl sem, kako se Shimadove žalostne oči pomirjajo, večajo. Kar ni mogel verjeti, da je učlovečeni Bog tudi zanj umrl. Da je tudi nanj mislil na križu. In zdaj hoče, da mu Shimado odgovori z ljubeznijo... Povedal sem mu, da sem iz ljubezni do Jezusa zapustil dom, očeta in mater, zemljo, ki sem jo ljubil in jo še ljubim.

Naslednjega dne sem od Shimada prejel pismo: „Tudi v mojem življenju se je po dolgem času prikazalo sonce izza oblakov. Hvala, tisočkrat hvala! Čimprej hočem postati katoličan. Pomagajte mi!“ In konča: „Ljubezen Jezusova, o kateri ste mi včeraj govorili, me je za vselej prepričala.“

In prenovil boš obličje zemlje...

Shimadova odločitev je bila tako resna, da je pustil dobro plačano delo, ko mu je gospodar dejal, da mu ne bo dal časa za verski pouk. Da bi mogel živeti, je stopil v službo v neko kavarno. Plačali so samo 3000 yenov mesečno. Še pol tistega ne, kar je prej zaslužil v trgovini. In je imel maturo...

Vendar je bil srečen. Saj je ob nedeljah lahko šel k maši. „Ne vem, kaj mi je,“ mi je zaupal neko nedeljo; „tudi ko opravljam težaška dela okrog krav, sem tako srečen. Kot da stalno v meni nekdo govori: Dobro, dobro, vesel sem te!“

Bog je končno poplačal njegove žrtve. Dali so mu službo vratarja v naši hiši, kjer mu dela ne bo manjkalo, a bo zanj vendar mnogo boljše kot pa pri dosedanem delu.

Kdo mu je pripravil pot?

Vsak torek dopoldne mu razlagam katekizem. Pred uro in po uri moliva. In čeprav še ni kristjan, moli s takim ognjem, da moram reči: „Milost že deluje v njem s 'polno paro'.“ Ni bil še krščen, a skoraj gotovo po ljubezni že pripada duši Cerkve.

Eden misijonskih bratov ga je naučil moliti rožni venec. In od tedaj moli vsak dan tri. In za vsak rožni venec rabi pol ure...

Če Bog da, bo Shimada še pred koncem leta krščen. Ko premišljam čudeže milosti v tej naravno plemeniti japonski duši, se vprašujem, kje žive, če še žive, tisti, ki so s svojimi žrtvami in molitvami pripravljali milosti pot. Če bi bilo mnogo takih duš, bi bilo mnogo več in boljših katoličanov v misijonskih deželah.

Alfonz Nebreda, misijonar na Japonskem

POPOTNIK SEM BIL

Ko premišljujemo usodo azijskih in afriških študentov na evropskih in ameriških univerzah, se spomnimo Kristusove grožnje: „Gorje vam, pismo-uki in farizeji; ker prepotujete morje in celino, da koga spreobrnete k svoji veri; in ko se to zgodi, ga napravite, da je sin pekla, dvakrat bolj kot vi“ (Mt 23, 15). Ne zaslužijo Kristusovega prekletstva tisti, ki pomagajo oddaljenim misijonskim pokrajinam, ne zmenijo se pa za one, ki od tam prihajajo študirat v Ameriko in Evropo? Indonezijski krščanski študent se je takole izrazil: “Kako vesel sem bil, ko sem odhajal od doma. Končno bom le živel v krščanskem okolju! Zelo sem bil žalosten, ko sem na “krščanski” družbi odkril toliko nekrščanskega. Koliko greha in nemoralnosti! Kje je sveta in božja Cerkev, ki sem se je tako veselil? Kaj mislijo evropski narodi o naši enakosti pred Bogom? Kaj mislijo duhovniki? Ne dovoljujejo tudi oni, da so v naši hiši božji razlike med člani različnih narodov? Temelji moje vere so se začeli majati...” Na srečo je pa bil mladi Adiosoumatra inteligentent fant. Ko pri ljudeh ni našel razumevanja, se je obrnil k Bogu: “Prosil sem Boga, naj mi odpre oči, da bi mogel videti resnico... In tako sem počasi odkril več stvari: Božje kraljestvo je predvsem nevidno; kraljestvo milosti v naših srcih. V mojem srcu mora kraljevati Kristus, uresničiti načrte, ki jih ima z menoj. Sram me je bilo, ko sem spoznal, da Cerkev v meni še zdaleka ni popolna.”

In japonski vseučiliščnik piše: „Šel sem v Evropo predvsem, da bi študiral krščansko vero. V Rouenu in Reimsu, pod oboki stoletnih stolnic, sem skušal razumeti to, kar je v Kristusovi Cerkvi najvažnejše. In ko sem hodil iz kraja v kraj, od lepote do lepote, je postajal v moji duši vedno močnejši glas, ki je govoril: Ni toliko važno to, kar vidiš, važnejše je nevidno. Sedaj že vem, kaj manjka moji domovini. Ne manjkajo nam stolne cerkve v najčistejšem japonskem slogu, ne sveti obredi v skladu z našo miselnostjo. Srca moramo spremeniti. Kristus mora priti v duha japonskega naroda.”

* * *

Približno osemdeset tisoč študentov iz misijonskih dežel je, ki v Ameriki in Evropi žele najti pot od vidnega do nevidnega. Nezavestno vsi iščejo, mnogi pa tudi zavestno. Če jih vidno razočara, če ne najdejo prijateljske roke, se bo zgodilo z njimi to, kar Kristus napoveduje: Slabši kot pa so prišli, se bodo vrnili v domovino.

Sprejem študentov iz misijonskih dežel v Evropi in Ameriki je tako pomemben, da si komaj moremo predstavljati. Vsak od teh tisočev študentov bi nam moral govoriti o vtisih, ki jih je prejel od bele rase in kristjanov še posebej. Kitajec pripoveduje: “Mi smo bili tako radovedni glede ‘starega sveta’, a pomanjkanje razumevanja in celo osnovne vzgoje pri tistih, s katerimi sem najprej prišel v stik, me je zelo razočaralo. Ker sem imel živo vero, mi je ta pomagala. Mislil sem na brate in sestre, ki so v domovini preganjani zaradi vere. Počasi sem si pomagal. Kitajska narodna župnija je bila zame pristanišče miru. Ko je prešlo nekaj let, sem začel drugače soditi. Sedaj, ko se bom kmalu vrnil na vzhod, mi je hudo. Težko se bom ločil od krajev, kjer sem bil večkrat zares srečen.”

Vendar jih je pa mnogo, ki pridejo do drugačnih zaključkov. Poročila pravijo, da 90% katoliških študentov, ki pridejo na ameriške in evropske univerze, neha hoditi v Cerkev in prejemati zakramente. In med njimi jih je nekaj, ki se vrnejo v domovino popolnoma protiversko usmerjeni. Da ne bomo preveč črnogledi, recimo, da jih je samo polovica in ne devetdeset odstotkov, ki se oddalje od Cerkve. Kakšno odgovornost imajo vsi tisti, ki bi morali skrbeti za njih duše! Škofje škofij, kjer študirajo, duhovniki, Katoliška akcija, vsi katoličani. Misijonarji so šli v Afriko, da so jih spreobrnil. In ko so spreobrjnenci prišli v Evropo, so v "krščanskem" okolju izgubili vero!

In tako postane razumljiva prošnja Janeza XXIII. v okrožnici "Knez pastirjev". Prosi in ukazuje vsem katoliškim škofom, naj se zavzamejo za katoličane, ki so prišli iz misijonskih dežel in študirajo v njih škofijah. Papež pravi: „Vi vsi, častiti bratje, poznate umske in npravne nevarnosti, ki so jim izpostavljeni v družbi, ki ni njihova in ki na žalost pogosto ni sposobna, da bi vzdrževala njihovo vero in jih spodbujala h kreposti. Važnost misijonske dolžnosti, ki veže vse pastirje duš, vas bo nagnila, da jim boste pomagali z resnično dejavno ljubeznijo in na najbolj primeren način. Ne bo vam težko poiskati te dijake in jih zaupati za to nalogo posebno nadarjenim duhovnikom in laikom; jim duhovno pomagati, jim dati čutiti in pokušati dobri vonj in iznajdljivost krščanske ljubezni, ki nas vse dela brate in žejne vzajemne blaginje. Tolikim in tako otipljivim podporam, ki jih dajete misijonom, naj se pridruži še ta, da boste neposredno navzoči v zemljepisno oddaljenem, duhovno pa tudi vašem svetu.

Prav tem študentom pa želimo izreči tudi mi ne le svojo ljubezen in posebno naklonjenost, marveč jim nasloviti še živ in prisrčen poziv, naj povsod ohranijo jasno in neomadeževano telo, ki je zaznamovano s Kristusovo krvjo in z maziljenjem svete krizme; naj izkoristijo svoje bivanje na tujem ne samo za poklicno izobrazbo, marveč tudi za poglobitev in izpolnitev verske vzgoje. Mnoge nevarnosti jih lahko obdajajo, vendar so pa tudi v najboljšem položaju, da si v času bivanja med katoliškimi narodi pridobe številne dobrine; zakaj vsak kristjan, naj bo kdorkoli in rojen v kateremkoli delu zemlje, je vedno dolžan dajati dober zgled in biti v medsebojno duhovno spodbudo.”

* * *

V šolskem letu 1958/59 je v Ameriki in Evropi študiralo osemdeset tisoč afriških in azijskih študentov. Različne države so sprejele naslednje število dijakov:

Anglija: 25.000; ZDA: 24.090; Francija: 21.000; Zapadna Nemčija: 10.000; Holandija: 3.300; Švica: 800; Belgija: 600.

* * *

Tudi azijske univerze so v zadnjih letih sprejele mnogo tujih študentov, predvsem Afrikancev. V Indiji na primer jih je 2.500 in pripadajo 45 narodnostim. Njih število se leto za letom veča.

Poglavje zase so Azijci in Afrikanci, ki gredo na komunistične univerze. Ne samo v Moskvo, kjer jih je že par tisoč, ampak tudi v Prago, Beograd, Sofijo.

Stanko Boljka C. M.

O MAČICI IN BLAGOSLOVLJENI VODI

Piše o. VLADIMIR KOS S.J., Japonska

Spet sem se zatekel v našo skromno kapelico. Edini zaklad je, a vendar bi ga ne zamenjal za tokijski parlament (pravijo, da je sijajno zidan in opremljen) ne za novi tokijski kolodvor (ki je zares sijajen in naravnost idealen v julijski vročini). Da ustrezemo japonski navadi in povojni moderni tendenci, imamo v kapelici japonske rogoznice, na njih je treba na pol poklekniti na pol sedeti in na pol čepeti, (kar je še menda najboljši opis japonskega načina sedenja), in klopi, ki so nam jih podarili Amerikanci, preden so razpustili svojo vojaško kapelo. In največ ljudi — sedi v klopeh. Preden se človek nekoliko navadi japonskega sedenja, je treba dobesedno upogniti nekaj trdih kosti med stopalom in kolenom — tako boli, da se skoraj ne dá vzdržati več ko 15 minut. Polagoma se organizem navadi, a ostane zmeraj — vsaj zame — neke vrste „divji“ način bivanja...

Začel sem bil z omembo, da sem vstopil v kapelico, in glejte, takoj me je zaneslo v vsemogoče razlaganje. Pa — takšen sem; dostikrat se že na začetku molitve spomnim one družine tri metre čez cesto in skoraj v enaki višini s kapelo, ki tako glasno uživa svojo televizijsko predstavo, da crkne še zadnji mrčes miru na rogoznici. Ali pa se spomnim na vodno črpalko, ki tako hrumi, da se komaj dá spati; in včasih se čisto ustavi, kar pomeni konec svobodnega umivanja in začetek puščave za dvanajst dobrih japonskih sester, ki bivajo v drugem nadstropju, kamor voda ne more. Ali pa se spomnim gospoda S., ki bi rad imel ves katekizem razložen v enem tednu... ali pa deklice T., ki tako pametno odgovarja pri tedenskem pcku za prvo sv. obhajilo, da še mati prisluhne in zdaj bolj zvesto prihaja k nedeljski sv. maši. In potem je tam na onem koncu tega pasje vročega predmestja duša gospe X., ki se je danes ločila od telesa in taistega predmestja in potrebuje molitev — ako je v vicah vsaj tako vroče kot na našem dvorišču v juliju in avgustu in ni vode, potem mora biti nekaj strašnega. Vse to torej omenim Gospodu v tabernaklju, vse to in še razne druge opombe — in vem, da bo za vse poskrbel, kakor bo prav in kakor je od vekomaj predvideval v Svojem velikopoteznem načrtu sveta.

Dan pa, na katerega se prav posebej nanaša pričujoči „članek“, je bil bolj popoldan. Naenkrat vstopi v kapelo črno-bela mačica in se začne igrati z robovi naše uboge rogoznice. Dobro sem razumel, da je igra bila izraz njenih nagonov, torej nekaj dobrega, smotrnega in lepega — in vendar sem začel razmišljati, kako bi rešil rogoznico in znanost. Začel sem klicati žival v jeziku, ki ga razumejo vse mačke sveta in ki ga ni moči kupiti pri nobenem knjigarnarju, tudi ne v Tokiu. Naenkrat je vstopila majhna deklica poganka, pokleknila in ljubko molila, potem je prijela mačico, se nasmehnila njej in meni, se obrnila h kropilniku in lepo pokrižala z blagoslovljeno vodo mačico, pravilno, čez ves mačji obraz. Nasmehnil sem se in ji rekel, da mačke nima-

Jo duš — deklica pa se mi je vnovič nasmehnila in je šla. In vendar je bilo lepo in kmalu je začel vesti bolj hladen veter in v kapelico so prišli dimi so-sednjih hiš pred večerjo.

Pa, ker smo že pri lepih zanimivostih naše rumeno-prašne postojanke: ali veste, da mi je ustanoviteljica in vrhovna predstojnica pred 25 leti ustanovljene japonske kongregacije sester Brezmadežnega Marijinega Srca rekla: vsako slovensko dekle, ki bi rado vstopilo, je dobrodošlo; noviciat imajo v Nagasakiju; v začetku bodo govorili angleško z njo... sestre vodijo univerzo, visoke šole, zavetišča in otroške vrtce — tudi našega. Dragi misijonski bralac in bralka: morda nisi ne dekle in ne poklicano v ta čisto misijonski delokrog — pa vsaj zmoliva, da jim Gospod nakloni za tako vsekatoliško delo dosti poklicev — japonskih imajo dosti, a želijo si postati internacionalna kongregacija... stavim, da se sv. Frančišek Ksaverij v nebesih zahvaljuje za tako dragocen cvet misijonskega dela na trdi japonski zemlji. Bog ve, morda bo kje kakšna Slovenka — slučajno — brala tudi ta „članek“ in se zamislila in spoznala, da si že dolgo želi življenja čisto posvečenega Jezusu — in na misijonski fronti. Molimo — kako je žalostna Slovenija v tem oziru; prosim, to ni pobožno-vzdihovalni zaključek, ne; imam pismo, tehtno in resnično in iz Ljubljane, in v njem je zapisano, kako se današnja slovenska dekleta zanimajo skoraj izključno le za — denar hitre zaposlitve...

... Tri pike pomenijo, da bi rad povedal še tole, da prihajajo otroci — sami pogančki — našega socialnega vrtca vsako opoldne med odmorom v kapelo, ne da bi jih kdo vodil ali jih priganjal. Pokleknejo in molijo na glas in zapojejo kakšno pesemco, n.p.r. o rdeči lučki pred tabernakljem in da poleg nje gori srce otroka k Jezusu... ali pa tisto o Mariji materi otrok. Pridno posnemajo sestre, ki jih včasih opazujejo pri molitvi. Koliko teh dragocenih stvari bo ostalo v viharju življenja in strasti — Bog ve; morda se v trenutku smrti spomnijo in nič ni izgubljenega; morda se spomnijo teh resnic še kdaj v življenju? Moliva, dragi bralac, da bi se; tako misijonsko molitev darujva Gospodu žetve, da Ga bo s svojo odkritosrčnostjo nagnila na stran naših prošenj — kot je bil Sam nekoč nakazal pot. Pravi japonski pregovor: *ron yóri shôko*. Boljše je dejanje kot razglabljanje. In spet drugi pregovor pravi: *ja wa sei ni katénu*. Dobro je močnejše kot zlo. In spet tretji pregovor pravi: *makeru ga kachi*. Zmagal je, kdor prizna svojo šibkost. Kako lepo se dajo ti izreki modrosti uresničiti v luči zgoraj povedanega. A Bog ve, kaj so mislili tisti, ki so te pregovore ostvarili! Ali so slutili njihovo naravno krhkost? Pravi (tokrat zadnji) pregovor tudi: *iu wa yasuku okonau wa katashi*. Lahko je govoriti, storiti je težko.

„Molitev in miloščina sta kakor dve peruti, po katerih
leti evangeljski glas po vsej zemlji.“ (Škof A. M. Slomšek)

KIPEČI OGNJENIK

Iz Afrike poroča o. EMIL ČUK.

MISIJONARJI: TUJCI...!

Politična bodočnost Afrike je kipeč ognjenik, v katerega se v tesnobi neprestano upirajo oči vsega sveta. A koliko jih je, ki pri tem mislijo tudi na bodočnost krščanstva med Afričani? Kaj bo s Cerkvijo, ko bo Afrika prej ali slej politično docela samostojna in svobodna? Bo Cerkev samo še ostanek tuje kulture na afriških tleh, spomin na evropske navade, ki ne bo ujel živega odmeva v afriških dušah?

Trenutno je Afrika tako katoliška, kot je protestantska, muslimanska, poganska. Utegne se nameriti, da bodo tuje velesile prej ali slej začele na afriško težnjo po samostojnosti in neodvisnosti gledati neprijazno, da bodo takšna gibanja celo začele ovirati in zavirati. V takšnem primeru bodo najhujše posledice občutili pač misijonarji. „Misijonarji,“ si mislijo agitatorji, „so tujci in kot tujci prav gotovo v nobenem primeru ne morejo pošteno in zvesto služiti afriškim težnjam. Z oznanjanjem vere so v resnici samo politični priganjači dežele, ki jih je k nam poslala...“

Skoraj neopazni, nepomembni vsakdanji izbruhi takšne miselnosti, ki se tod in tam pokažejo in ki se na prvi pogled zde celo smešni, kaka v zrak vrže na krilatica, kako značilno spremenljivo, nestalno ponašanje domačinov, vse to vzbuja slutnjo o velikih težavah, ki čakajo tujerodne apostole Cerkve vsaj v nekaterih predelih neizmerne Afrike.

Prav gotovo bodo s korenino izdrli vse, kar bi v bodoči narodni neodvisnosti lahko spominjalo na žalostno preteklost, globoko omočeno s solzami, s krvjo, s hlapčevstvom in podobnim. Slehernemu tujcu mislijo povrniti v enaki meri, kot je on doslej dajal Afričanu.

Res, vse te trditve so precej krute in mučne, toda bomo li na boljšem, če nočemo vedeti zanje?

Nihče pač ne more zameriti belemu človeku, če se je skušal kar se da udobno namestiti v koloniji, vsaj toliko udobno, kot bi se v lastni domovini lahko udobno imel. Toda udobnost belih stanovanj, njihova potovanja širom dežele v luksuznih avtomobilih po eni strani, po drugi pa človeka nevreden, tako piškav zaslužek Afričana, ki je služil belemu, vse to je povzročilo, da so zamorci počasi vse bele zmetali v en koš, tudi one, ki so bili takšnemu belemu ponašanju v deželi docela nasprotni in so celo na vsak korak poudarjali in zagovarjali enakost belih s črnimi, njihove pravice do človečanske enakovrednosti...

Tu je pravi vir Afrikančevega stremljenja po čim večji svobodi, neodvisnosti, tu tudi vir vsega odpora do kolonializma, ki se prej ali slej izrodi v pritajeno sovraštvo do vseh belih.

V mnogih pokrajinah so misijonarji docela obupani: črnim že ni več mogoče dopovedati, kako so jim šole, bolnišnice, sirotišnice in podobne ustanove pozidali in uredili iz nesebične krščanske ljubezni do njih. Zamorci na vsakršno prepričevanje odgovarjajo kar naprej: „Vi pač iščete lastne koristi: vaša vera je samo premeteno sredstvo, samo izgovor, da bi nas po-

tem laže obvladali in izžemali!“ Misijonarji so osumljeni ne enkrat, da so v resnici zavezniki evropskih velesil, torej sovražniki vsega zamorskega...

Skušali so pomiriti kipeče afriške duhove, skušali so jih iztrezniti, vli-ti jim pogum z obljubo o skorajšnji politični svobodi in samostojnosti, o lastni vladi. A Afričani, se zdi, niti ne razumejo dobro vsega globokega po-mena in vsebine tega pojma neodvisnosti in svobode. Sovrašтво ali pa vsaj sumničenje do vsega tujega in belega še vedno tli in je pri velikanski ve-čini domačinov edino gonilo afriške miselnosti in politike.

Zaupajmo v Gospoda, da bo razsvetlil in uravnovesil tako nevarno se prebujajočega duha afriških narodov. 29. december 1961 je določen za dan državne samostojnosti v Tanganjiki. Kakih posebnih težav se za takrat ne bojimo, vsaj za zdaj ne. Prav zato pa upam, kot sem že v prejšnjem pismu napisal, da se nad Tanganjiko ne bo znesel krvavi vihar, ki je besnel nad Nigerijo, v Kongu in drugod.

TIHA REVOLUCIJA

Zadnjih 75 let sem se odigrava v Vzhodni Afriki nekaka tiha revolucija. Ob prihodu prvih nemških misijonarjev je le kakih sto tisoč ljudi govorilo domači jezik šavili. Od tistih dob pa se znanje jezika tiho sicer, a nezadržno širi: danes ga govori kakih 20 milijonov ljudi po Tanganjiki, Keniji, Ugan-di, Nyassalandiji, v Kongu in prav posebeje v znameniti Katangi. Razume-jo pa ta jezik prav tako v Zapadni Afriki.

Šavili napovedujejo zdaj novo dobo, posebno še ker bantujski narodi skušajo najti nekak vsem skupen, neevropski jezik. Šavili se jim ponuja kot najprikladnejši, ker ima največjo književnost.

SAMOSTOJNOST TANGANJIKE

V pristrčnem vzdušju sta se sredi velikega pričakovanja od 27. do 29. marca letos sešla tanganjiška vlada in angleški minister za kolonije v Dar es Salaam, ki je naša prestolnica. Na tej konferenci so sklenili, da bo Tan-ganjika 1. maja letos dobila prvo docela neodvisno in samostojno vlado, se pravi s popolno oblastjo v domačem živiljenju dežele; 9. decembra pa bo oz-nanjena popolna neodvisnost od Anglije.

Ko so zbrani množici okrog 100.000 oseb slovesno oznanili vse te skle-pe, se je ljudi lotila nepopisna radost. Po mestnih ulicah so z navdušenjem pozdravljali tri odločilne može in tvorce tanganjiške neodvisnosti: angleškega ministra za kolonije Iaina MacLeoda; tanganjiškega guvernerja Richarda Turnbulla in tanganjiškega domačega predsednika vlade Juliusa Nyerereja.

Ob sklepu konference se je guverner imenoma spomnil vseh, ki so utirali pot temu znamenitemu dogodku. Dodal je: „Naša hvaležnost pa naj doseže tudi tisoče in tisoče neznanih misijonarjev, ki so pomagali tanganjiški neodvisnosti z delom svojih rok in svojega duha.“

V svojem govoru pa je domači predsednik dr. Nyerere dejal: „Radosti me, ko lahko zatrdim, da je danes dan zmagoslavja za vse: naša neodvisnost je prečudovita zmaga poštene in plemenite stvari, v kateri smo vsi mi zma-govalci.“

A vse to je bilo v prestolnici. Druge skoraj da niso govorili ne o 1. ma-ju in ne govore o 9. decembru. Pri nas na deželi je šel 1. maj skoraj neopaz-

no mimo. Samo po večjih mestih in naseljih so poskušali s kako skromno svečanostjo: petje, plesi, bobnanje, ropot ob vzdikih „uhuru, uhuru“, kar se v domačem jeziku pravi „svoboda, svoboda“... četudi verjetno niti ne razumejo pomena in globoke vsebine te besede. Nekdo me je vprašal: „Uhuru ni nani?“ (Kdo pa je ta svoboda?) Prepričan je bil, da je „uhuru - svoboda“ oseba, morda celo kak voditelj neodvisnosti. . .

NEKAJ ŠTEVILK...

Prebivalstvo Tanganjike šteje 9 milijonov duš, med katerimi je dober milijon in pol katoličanov. Razsejani so vsi ti ljudje po 940.000 kvadratnih kilometrih površine. Tam deluje 846 evropskih duhovnikov, 298 misijonskih bratov in 683 misijonskih sester. V pomoč tem apostolom je 252 domačih duhovnikov z 77 laičnimi brati, 765 afriškimi sestrami in okrog 4500 zamorskimi učitelji.

V katoliških rokah je 1482 osnovnih šol za dečke in deklice in zraven še 645 šol samo za deklice; 108 srednjih šol; 12 višjih šol; 11 učiteljišč; različne tehnične, industrijske in podobne šole, ki jih skupno poseča okrog 120.000 šolarjev in gojencev in kakih 66.000 gojenk.

Ob debati o šolstvu 7. decembra lani so nekateri ministri zagovarjali podržavljenje vsega šolstva v Tanganjiki: tako bi Cerkev ostala brez šol!

Številke za našo škofijo Iringa, ki so po štetju 31. decembra lani, izkazujejo tole: naša škofija ima 450.000 duš, ki so razdeljene med troje veroizpovedi: katoličanov je 117.911; protestantov 61.415; muslimanov 14.700; poganov 255.974.

Za vse te duše pa nas je le 54 duhovnikov, 16 misijonskih bratov in 86 misijonark, ki so vsi iz družbe Consolata. Sami razmišljajte o pomanjkanju naših moči in neizmernosti dela, ki ga moramo opravljati!

Mojo misijonsko osnovno šolo, ki sem jo lani odprl, so registrirali s številko 3924. V drugem letu življenja bo imela že 90 učencev (53 dečkov in 37 deklic), ki obiskujejo prvi in drugi osnovni razred, vsak dan približno okrog 87 radovednih mladih glav. Ko bom začel s tretjim razredom, se bodo šolarji koj pomnožili za kakih 45 novih glav.

Krščanska srenja moje fare je štela 1. junija letos 786 duš.

Nekaj značilnih izjav o moji šoli in hiši za učitelja, ki sem ju lani pozidal, kot sem Vam že pisal:

„Ta šola mora biti najboljša med vsemi osnovnicami v okrožju.“ (Okrajni glavar.)

„Osnovna šola v Kosi naj bo vzor vsem drugim.“ (Deželni predstavnik za šolstvo.)

„Nikdar si nisem mislil, da boste pozidali takšne lepe stavbe.“ (Msgr. Attilio Beltramino, naš škof.)

„Tvoja šola je v čast in napredek vsemu okraju.“ (Adam Kahemere, okrajni podglavar.)

„V vsem mojem učiteljskem življenju še nisem imel boljše, udobnejše in bolj zdrave hišice.“ (Učitelj Damian Mapunda.)

„Prav radi plačamo več davka, samo da bi lahko imeli tako lepo hišo.“ (Učitelji državne srednje šole iz Kimale.)

Skupina zamorskih žená in otrok.

Prav ganilo me je, ko sem med množico mojih faranov ugledal tudi kak ducat kristjanov iz Uwanji. Samo za Veliko noč pridejo s svojih visokih, zdravih gora na to našo žgočo ravan, kakih 30 km daleč. Že na veliko soboto so prišli, da bi ne zamudili velikonočne maše. Takisto bodo prišli spet za Vnebohod.

Pravijo: „Duhovnik od lakote ne umre!“ Prav res, da ne. Ampak vsi „neduhovniki“ se za Veliko noč prav gotovo ne bodo zadovoljili s kosilom (zajtrka si sploh nisem privoščil) s krožnikom riža in dvemi v trdo kuhanimi jajci, za večerjo pa spet krožnik riža in košček sira in steklenico piva, ki sem jo bil pol že opoldne pospravil. Prav. Za praznik, kakršen je Velika noč, ni ravno najboljše. Prav gotovo pa sem bil nasičen mnogo bolj, teknilo mi je mnogo bolj in tudi manj žejen sem bil, kot pa oni, ki se niso nasitili ob evharistični mizi!

Na Velikonočni ponedeljek pa sem jo mahnil v Emavs, v bližnji misijon Ujewa, kakih 70 km. daleč, da bi častite sestre že vendar enkrat zvilbil na obisk v Kosi. S sestrami vred sem naložil na vozilo še kakih dvajset deklet iz sestrskega kolegija. Vso pot so prepevale velikonočne in marijanske hvalnice. Celo dva rožna venca so opravile. Njihovo petje je bilo močnejše od precejšnjega dežja, ki nas je med potjo večkrat pocetil, tudi nazaj grede tako. Ob povratku smo seveda morali voziti bolj oprezno. Blato je bilo tako visoko, da sem na nekem ovinku zdrsnil skoraj v jarek; pri tem se mi je zamašil notranji odvod. Le s težavo sem zvozil spet na trdnjšo cesto in poškodbo brž popravil. Malo za menoj je na isti poti za vso noč obtičal v blatu avtobus, ki je zastavil ves promet na cesti za dobri dve uri.

Prenočil sem v Ujewa. Naslednjega dne sem na državni cesti naletel na skupino Angležev, ki so se pripeljali iz Ugande: motor jim je odpovedal. Prosili so me, da sem jih zapeljal v hotel v Kimali, se pravi kakih 45 km. daleč.

BOLNIŠNICA

Saj sem že pravil o tem. Oni dan so prišli nadme ded, mati in teta, potem ko so zaman poskušali z vsemi svojimi čari in vari, in mi prinesli fantiča, ki je imel komaj dobro leto, pa težko bolnega. Medtem ko sem nebolgljencu nudil prvo pomoč, se mi je zdelo, da bije otroku že zadnja ura. Takrat pa mi ga je mati z neznanskim krikom iztrgala in planila ven: položila je dete na razpaljeni pesek na dvorišču in ga začela oblivati z mrzlo vodo. Potem se je dvignila, stopila prek otroka in zbežala. Ded in teta pa sta še vedno oblivala nebolgljeno telesce z vodo. Potem pa sta me prosila, če smeta položiti otroka na slamo pred hišo, prav pred prag. Pristal sem, posebej še, ker me je imelo, da bi videl, kako se bo ta „čarovnija“ končala.

Po nekaj trenutkih divjega boja med življenjem in smrtjo je dete prvič zavekalo. Vzeli so ga in dali materi, ki je stala ob strani, v naročje, da ga poteši... Skušal sem jo pregovoriti. Pa me je zavrnila: „Joče, ker je lačen!“ V tistem trenutku se je dete spet začelo dušiti. Vstali so in se obrnili domov, morda so prispeli tja že z mrlim mrličkom v naročju. Več nisem izvedel o njih.

NIČ VESELE VESTI IZ KONGA

Iz dveh pisem misijonskega brata Karla Kerševana C.M.

5. junija 1961.

Pišem Vam iz središča bivše province Ecuador, ki je sedaj razdeljena menda na tri države in kjer je bila toliko obetajoča zadnja konferenca. Iščem tu zobozdravniško pomoč. Drugače z mojim zdravjem še gre, le za prehrano je nekoliko težje.

Gospodarsko gre dežela še vedno navzdol. Ni še izgleda za spremembo na bolje. Preveč je notranjih političnih trenj in nesoglasja, ker noče nihče odnehati. Odtod sedanja razkovanost na 20 in več federativnih držav v okviru nekdanjih šestih upravnih provinc. Pa tudi tako še niso zadovoljni, čeprav ne vedo, kako in od česa bodo posamezne države živele. Pri voditeljih je redko najti iskreno in nesebično službo javni blaginji. Od vseh strani prihajajo vesti o korupciji, poneverjanju in razišnosti oziroma nemiselnem trošenju javnega imetja.

Pri nas je razmeroma mirno, dočim na vzhodu, v Katangi in Kasaju teče kri. Plemena se smrtno sovražijo. Okrog 200 jih je v nekdanjem Belgijskem Kongu. Zaradi plemenske nestrpnosti je razpadlo najstarejše medpokrajinsko malo in veliko semenišče Kabwe, na jugu. Pod pritiskom domačega plemena so morali vsi gojenci in bogoslovci vsak v svojo domačo deželo. Podobne težave so pri nas, kjer še posamezna misijonska postaja prav redko obseže samo po eno pleme. Težko si boste predstavili, koliko nepravilnih povzročijo misijonarjem premnogi plemenski nestrpnosti. Če na primer misijonar mašuje članom enega plemena in živi v bližnji vasi drugo pleme, le-ti zadnji ne pridejo k maši. Nočejo katehista, ki ni „njihov otrok“, kot pravijo, enako tudi učitelja ne. Zaradi teh plemenskih sporov v spodnjem delu naše škofije letos ne bo krščevanja.

Drugače pa smo na našem misijonu in sploh v tem delu škofije imeli čisto normalne misijonske uspehe. A versko prepričanje, ki kar ne požene korenin, bolj slabo kaže. Že v šolskih počitnicah mladina kar preneha z verskimi dolžnostmi in se predaja nečistim zablodam. Na misijonu jih med letom nadzorujemo. Dečki so ločeni od deklic. Doma pa so prosti in kar je še huje: starši sami premnogokrat otroke pohujšujejo, ker zaradi upanja na boljšo in skorajšnjo oddajo hčerke za lepe denarje nevarne stike med fantom in dekletom še pospešujejo. Zaradi teh usodnih razvar ni tukaj redovniških in duhovniških poklicev. A tako je le v tej ekvatorialni kotlini. V Ruanda-Urundiju in v Spodnjem Kongu je drugače.

15. avgusta 1961.

Po dveh letih sem se v začetku julija spet srečal z mojim bratom Marcelom, ki smo se na mojem misijonu Itipa zbrali na letne duhovne vaje. Prišli smo

skupaj le iz „zgornjega“ konca škofije, ker zaradi nereda v deželi ni ugodnih zvez s spodnjim delom. Zato opravljajo tamkajšnji sobratje duhovne vaje spet zase. No, Marcel se v dveh letih ni nič spremenil in je vedno krepkega zdravja. Prehod oblasti iz enih rok v druge se je na njegovem misijonu izvršil bolj burno in bolj dramatično kot pa pri nas, pač zato, ker je njihov misijon v neposredni bližini velikega vojaškega naselja.

Ni mi znano, koliko sledite političnim dogodkom v naši deželi. Dejstvo je, da še nismo prišli iz zagate in na obzorju tudi še ni videti jasne točke. Vtis imamo, da se gredo na odgovornih mestih skrivalnice. Medtem pa dežela leze v gospodarsko, socialno in moralno propast.

Takoj po duhovnih vajah sem moral v Bikoro na delo. Po šestih mesecih je tja dospel bistveni nadomestni del za sestrski avtomobil. Tako sem ga zdaj lahko popravil. Tiste dni je prišel tja na obisk msgr. Malula, pomožni škof iz Leopoldvillea. Vračal se je s škofovskega posvečenja v Lisali, ki je v notranjosti dežele in kjer so dobili spet škofa domačina. Po obedu smo pazljivo sledili njegovemu zelo zanimivemu pripovedovanju o dogodkih v Leopoldvilleu, o trenutnem položaju in o izgledih za bodočnost. Ker je tam v osebnih stikih z najvišjimi, so mu znani marsikateri zakulisni manevri. Med temi „najvišjimi“ so povečini bivši bogoslovci, kot n.pr. predsednik Kasawubu, ali pa bivši novinci pri šolskih bratih, če ne celo šolski bratje sami (več sedanjih ministrov!). Podrobno je opisal, kako so napadli in skoraj do smrti pobili nekega mladega misijonarja v mestu. Prav pred vhodom v cerkev, kamor je prišel zjutraj, da bi maševal, sta ga pozdravila dva neznanca. Nato sta šla nekaj korakov za njim in tedaj je eden od njiju začel sekati po misijonarjevi glavi z nekakim „handžarjem (velik, kakega pol metra dolg nož, ki je tu na splošno v rabi in mu pravijo „maset“). Petkrat ga je usekal po lobanji. Ker se je misijonar skušal braniti, mu je udarec skoraj presekal zapestje. Duhovnik je zavpil. Iz cerkve so prihiteli ljudje, napadalec pa sta izginila brez sledu. Ranjenca so vedli k zdravniku in mu tako rešili življenje.

Kljub spremenjenim razmeram se misijonsko delo pri nas redno nadaljuje na vseh misijonskih postajah. Ni pa ostalo mišljenje in razpoloženje ljudi povsod enako. Zato tudi večje ali pa manjše število novokrščenih po različnih misijonih. A morda ni prav, če štejemo za uspeh novokrščene. Bolje bi bilo, če bi predvsem upoštevali one, ki krščansko umrjejo. Povsod se namreč širi mnogoženstvo, značilen pojav, ki ga je prinesel pokvarjeni ljudski pojem svobode in samostojnosti ter neodvisnosti.

Septembra bomo začeli na postaji Bokongo s prvimi poskusi malega semenišča. Vse dotlej je bilo že brez števila dečkov, ki so jih drugam poslali v šolo in vzgojo, pa nismo doslej od tega še nič imeli. Zdaj pa razmere same silijo predstojnike, da se po posameznih krajih in neposredno zavzamejo za naraščaj, saj plemenska nestrpnost, kot sem v zadnjem pismu omenil, ne dovoljuje ustanavljanja medškofijskih semenišč. Na isti postaji Bokongo vzgajajo od 1956 tudi domače misijonske brate. V tem času se jih je priglasilo kakih 25, a od vseh teh vztrajata le še dva. Lepše uspehe obeta naraščaj domačih sester usmiljenk. Lani so jih v kritičnih dneh poslali šest v Belgijo, kjer je bilo bolj varno kot pri nas. Samo ena ni vzdržala tam. Zdaj jih imamo tukaj še 12. Gre torej kar zares. Bog daj!

naši misijonarji pišejo...

JAPONSKA

Iz pisem sestre ANICE MIKLAVČIČ z novega misijona Okushi, na Japonskem:

To je prvo pismo, ki ga pišem na novem misijonu. Kraj se imenuje Okushi, naša šola pa Meiko Yakuen. Ček z darom slovenskih misijonskih dobrotnikov sem prejela v redu, a prav tiste dni sem bila preobložena z delom in ni bilo mogoče misliti na pisanje. Naj se vsem priščno zahvalim za lepo pomoč! Priporočam se še za naprej, zlasti tudi za molitve, saj sem božje pomoči zelo potrebna, če se hočem čimprej znajti v novem delokrogu sredi mladine. Tu delujejo po-

leg nas še nemški redemptoristi. Tako smo tudi duhovno lepo oskrbljene. Naša šola se nahaja na malem hribčku z lepim razgledom. Vse naokrog nas obdajajo hribi. Deklice niso doslej še nikdar videle misijonark in nič slišale o Kristusu in o naši sveti veri. V vsej šoli je le 5 katoličank. Čas mi zelo hitro poteka, ker je dela veliko, tako v šoli kakor izven nje.

Usmiljenka s. BENJAMINA KARDINAR piše iz Obayashi:

Vaše prijazno pismo in dragoceni ček za nas tri slovenske usmiljenke na Japonskem sem z veseljem prejela. Bog

Usmiljenka sestra Jožefa Zupančič z japonskimi dekleti, ki žive v njihovem penzionu.

naj tisočero povrne vsem, ki so kaj sodelovali pri tem daru! Ob prvi priloznosti bom oddala sosestrama njima pripadajoče zneske. Denar gre ves v pomoč zapuščenim bolnikom, ki so zelo hvaležni. Kako bogat bo božji blagoslov, za katerega prosijo ta trpeča srca, tistim, ki tako velikodušno lajšajo njih gorje.

S. JOŽEFA ZUPANČIČ se tudi zahvaljuje za denar, ki ga ji je izročila s. Kardinar:

Pred nekaj dnevi sem prejela dar naših dragih dobrotnikov, za katerega se Vam in vsem dragim dobrotnikom iz srca zahvaljujem. Naj bo vsem Jezus sam bogat plačnik. Tukaj gre vse po navadi, le materializem vedno bolj prodira med najširše množice in vedno bolj ovira misijonsko delovanje. Toda Bog še bolj izdatno blagoslavlja setev, ki daje upanje na lepo žetev v bližnji bodočnosti. Tudi poklicev za našo družbo ne manjka. Me Evropejke se že staramo, domača mladina nas bo nadomestila, hvala Bogu! Zdaj smo tu v najlepšem mesecu, maju in v duši pojem tisto lepo slovensko pesem: Spet kliče nas venčani maj... Tudi naša dekleta, ki jih vidite z menoj vred na sliki, molijo vsak večer rožni venec pred kipom majniške Kraljice, čeprav jih je med njimi polovica še pogank. Izmed katoliških jih je devet, ki so se prijavile za vstop v našo družbo. Otrok v vrtcu imamo nad 150; mnogo dela dajo, pa tudi mnogo veselja. — Pred kratkim smo doživele obisk apostolskega nuncijskega iz Tokija, ki je obiskal vse redovne hiše in cerkve.

Oglasila se je tudi m. MAKNISA LUŽEVIČ, frančiškanska Marijina misijonarka, ki deluje v Tokiju:

Vaše vrstice so me zelo razveselile, zlasti vest, da se me spominjate pri sv. maši. Tudi jaz ne bom pozabila na Vas v molitvi. Tu imamo dnevno izpostavljeno Najsvetejše, od pol osmih do pol šestih zvečer, ko je blagoslov. V naših

večjih noviciatih kakor v Rimu, na Francoskem in v Kanadi, je Najsvetejše izpostavljeno noč in dan. V našem noviciatu pa le v noči od četrta na petek. Imamo bolnišnico in so sestre zaradi preobilnega dela zelo utrujene ter ne morejo vsako noč čuti v molitvi. Naše sestre napravijo v bolnišnici veliko dobrega, nekatere pa po predmestjih stikajo za revnimi in zapuščenimi bolniki. Od 15. avgusta lani do maja letos je vstopilo v Cerkev 256 oseb, ki so jih pripravile sestre našega misijona. Jaz pa sem vedno bolehná in šibka ter ne morem opravljati napornih del. Moje mesto je v kapeli pred tabernakljem, pa v sobi s kakim ročnim delom v rokah.

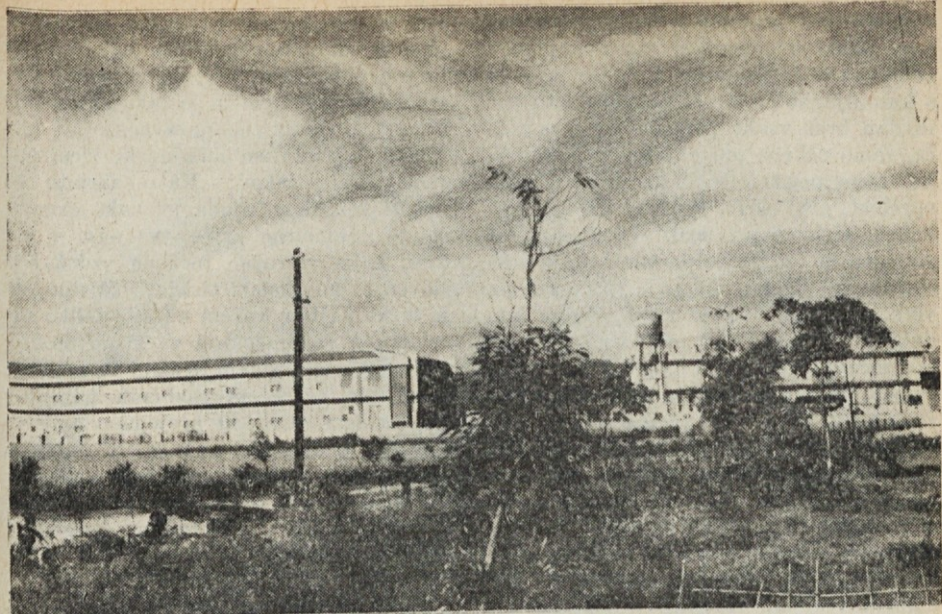
FORMOZA

Misijonski zdravnik dr. JANEZ JANEŽ se je kratko oglasil:

Pošiljam Vam dve sliki naše bolnišnice z novimi poslopji, kjer imam operacijske prostore. — Te dni nas je obiskal hud tifon in prav naše mesto je bilo najbolj prizadeto; precej mrtvih in ranjenih pa mnogo brezdomcev. Ostali smo brez elektrike in brez telefona, ker so vse napeljavé potrgane. Bolnišnica je utrpela veliko škodo, ker nam je tifon uničil vse strehe. — Zunaj našega otoka pa izgleda, da svet rožlja. Vsa človeška zgodovina je polna rožljanja. Do spopada bo prišlo, je le vprašanje časa...

Misijonskim prijateljem smo že pred časom sporočili, da je bivša kitajska misijonarka m. KALISTA LANGERHOLZ FMM. zdaj spet v misijonih in sicer na otoku Formozi. Tudi smo že objavili vsaj eno njeno pismo od tam. Danes objavljamo pismo, ki je dvakrat zanimivo, ker nam poroča ne le o svojem življenju, ampak tudi veliko o dr. Janežu, katerega je obiskala. Takole piše sredi aprila:

Pred veliko nočjo sem prejela Vaše pismo in v njem ček, za katerega se pri-

Pogled na novi, operacijski oddelek misijonske bolnišnice v Lotungu na Formozi, kjer deluje dr. Janez Janež.

srčno zahvalim vsem misijonskim prijateljem! Zelo sem si želela „Katoliških misijonov“ in zdaj so prišli ter redno prihajajo. Kakšno veselje za misijonarja, dobiti kaj slovenskega, kaj domačega v tujini!

Mislim, da sem Vam že pisala, kako sem želela tudi obiskati našega misijonskega zdravnika dr. Janeža. Pred božičem se mi je želja izpolnila in s sestro sva šli v Lotung, da bi videle dr. Johna, kot ga tu vsi imenujejo. Takoj sem ga spoznala po slikah v „Katoliških misijonih“. Prav slovenski dan sva imela in veliko sva se pogovorila. Ker Vam sam le malo piše o svojem delu, naj Vam jaz nekaj več povem, kaj sem o njem izvedela in sama videla. Je kirurg v bolnišnici; pomaga mu zdravničca kot asistentka. Ogromno je njegovo delo in ves živi v njem. Vsako jutro sam pregleda in preveže vse svoje bolnike. Potem gre v dispencer, kjer ga čaka dolga procesija bolnikov od blizu in da-

leč z najrazličnejšimi boleznimi. Tudi X-žarki so njegovo področje in vsako leto opravi na tisoče radiografij. Popoldne po kosilu naju je popeljal z malim avtomobilom po kamilijanskih misijonskih postojankah po okolici. Takoj po povratku je šel spet v dispancer, kjer je bil do šestih, ko je začel z vrsto operacij, kakor vsak dan, včasih do 11 ali do polnoči. Tisti večer sem prisostvovala štirim takšnim operacijam; dve sta bili težki, dve pa lažji. Pomaga mu skupina sodelavcev, ki jih je sam izvežbal. Po polnoči gre ves utrujen počivat, a je ob šestih zjutraj že spet na nogah. In kolikokrat ga tudi ponoči zbude in mora k bolniku! Ni pa velik le kot kirurg, ampak tudi kot človek, kar sem opazila zlasti v njegovih odnosih do tukajšnjih ljudi. Vsi v mestu ga poznajo, na cesti ga pozdravljajo, ustavljajo in za vsakega ima prijazno besedo. Je misijonski zdravnik v polnem pomenu besede. Večina misijonskih zdravnikov gre

v misijone s pogodbo v žepu, z družino, lepo plačo in ugodnim stanovanjem, s počitnicami in vsem drugim. On pa dela s kamilijanskimi brati že osmo leto nič in dan brez vsake pogodbe in brez plače, samo oskrbo mu dajejo... Nikoli si ne vzame počitnic in če gre kdaj na kak sprehod, prej pove, kje naj ga iščejo v kakem nujnem primeru. Morala sem se smejati, ko mi je pripovedoval, kako se ogiblje voznje z vlakom; kajti če gre na vlak, se skoraj vedno zgodi, da se kdo dvigne s sedeža in si pred vsemi drugimi začenja odpenjati jopič ali dvigati srajco, da mu pokaže in še okrog sedečim: Glej, tu si me operal in mi rešil življenje... Njemu je vse to neprijetno, zato malo okrog hodi ali pa le z avtomobilom, da ga nihče ne opazi. Ne išče družbe ne prijateljev, srečen je sam v svojem delu in v žrtvah in v tej sreči tako vesel in zabaven, da sem se mu morala ves dan smejati. Silno sem bila vesela, ker sem ga lahko obiskala in kar ponosna sem bila v zavesti, da je dr. Janež Slovenec.

Za Veliko noč smo izvedeli, da je sv. stolica na Formozi ustanovila tri nove škofije in bo tako naše mesto Hsinchu škofijski sedež. Tu je že prav lepa in velika cerkev, ki so jo postavili ameriški jezuitje, ki delajo tukaj. Novi škofje bodo posvečeni na binkoštni praznik v Rimu. Posvetil jih bo sam sv. oče. Vsi trije so Kitajci, eden je dominikanec, druga dva pa sta svetna duhovnika. Tako navkljub vsej sovražnosti pekla Cerkev le raste!

Še vedno dan na dan hodim od ene misijske postaje do druge kot bolničarka, da pomagam bolnikom. V najbolj oddaljeni dispanzer že skoraj dva meseca nisem mogla zaradi dežja, ki ceste pokvari. Tamkajšnji misijonar se čuti osamljenega v življenju in pri delu, saj je res čisto sam za vse. Kako bi nam tu prav prišla bolnišnica, ki je misijon še nima, in pa kakšen zdravnik, kot je dr. Janež, da bi mu človek brez skrbi pošiljal bolnike... Sicer pa naši misi-

jonski predstojniki predvsem poudarjajo delo za rešitev mladine, kajti le-to v javnih šolah zastrupljajo z materialističnim mišljenjem in jo tako spravljajo v največjo duhovno nevarnost.

Silno občudujem misijonski idealizem zamejskih rojakov! Kako skrbite za nas slovenske misijonarje, kako organizirate pridobitne prireditve nam v pomoč, kako vztrajno in lepo vzdržujete slovenski misijonski tisk!... Mislim, da je težko najti v kakem narodu toliko nesebičnega razumevanja za svoje misijonarje. V naši redovni družini tu na Formozi nas je sedem različnih narodnosti, pa sem sama, ki prejemam od svojih pisma, denarno podporo in misijonski časopis. Takšna pozornost daje misijonarju veliko oporo, da vztraja v delu in posebno v molitvi za drage dobrotnike.

INDOKINA

Julija meseca se je kratko oglasil iz Vietnama salezijanski misijonar gospod ANDREJ MAJČEN SDB in nam poslal več lepih fotografij, katere smo nekatere že objavili, druge pa še bomo; tudi naslovna stran te številke je iz te pošiljke. Gospod misijonar je k tej sliki pripisal tole razlago: Pred Don Boskovim spomenikom, ki ga je naredil vietnamski umetnik, oče našega bodočega novince Zana, stoje tri hčerke našega sosedu, v hlačah, kot je tu naveda. — K drugi sliki, ki smo jo objavili v prejšnji številki, pa je pripisal: Fantje so končali svoje delo. Vsako jutro morajo vsi delat: pometajo, grabijo listje, kopljejo na vrtu. Tako se navadijo dela, da se ne pomehkužijo. — In k tretji sliki, tudi že objavljeni: Začeli smo z zidavo cerkve in učilnic pod cerkvijo. Nekaj sredstev za to smo prejeli od sv. stolice, ostalo, večji del pa moramo izprositi pri dobrih ljudeh. Ko bo končano, bomo imeli prostora za okrog 250 aspirantov, število, ki smo si ga določili. Zdaj jih imamo že čez 150, med njimi jih je tudi več, ki so vstopili po končani

M. Kalista Langerholz FMM. v misijonskem dispanzerju na Formozi.

srednji šoli in se uče samo latinsko. Ti so kandidatje za redovniški oziroma duhovniški poklic!... 12. avgusta se bo začel naš drugi noviciat. Mislim, da bo zaenkrat 12 novincev. Prosim, da me priporočite bralcem „Kat. misijonov“ v molitev, da bom mogel kot „magister“ v teh mladih srcih graditi še mnogo bolj važno stavbo duhovniškega poklica!...

BIRMANIJA

Od misijonskega brata JOŠKA KRAMARJA SDB smo tudi prejeli zaželeno pismo, iz Mandalay v Birmaniji, kjer imajo salezijanci velike obrtne šole, v katerih ima lep delokrog mojstra in učitelja naš slovenski br. Joško, ki nam tole poroča:

Dolgo sem čakal, da odgovorim na Vaši dragi dve pismi in se Vam obenem zahvalim za dvakratni dar, Bog plačaj!

Letos maja smo dobili tri nove škofije in štiri škofe za našo malo deželo. Novi škofje so po narodnosti Amerikanec, Italijan, Irec in pa domačin iz rodu Karin. Irea sta posvetila nadškof iz Mandalaya in škof iz Bosina, oba domačina. Ostali pa so bili posvečeni v Rimu. Tudi v Birmaniji se Cerkev iz dneva v dan utrjuje.

Naša dežela je 10. aprila dobila tudi novega priprošnjika v nebesih v osebi duhovnika Štefana Vonga. Misijonaril je med pogani rodu Lahu, kjer pa so istočasno misijonarili tudi budisti, kar ga je spravljal v veliko nevarnost. A ljudje so ga imeli zelo radi. Ko je šel na zadnje potovanje, mu je predstojnik priporočil, naj bo zelo previden. Na dan svojega mučeništva je maševal v Kongarju in se potem s petimi spremljevalci podal v neko drugo vas, od kjer bi moral nazaj v misijon. Ko so prebredli

Nam Hkun, je začel moliti rožni venec. Pri drugi desетки jih je prav od blizu presenetil strel iz puške. Misijonar je pokleknil, spremljevalci pa krog njega. Minuto pozneje je drug strel podrl misijonarja. Toliko moči je še imel, da je dejal spremljevalcem: „Z menoj je končano, rešite sebe!“ Pokazal jim je, v katero smer naj beže. Uprl se je na roke in je gledal za njimi. Tretji strel mu je končal življenje. Ko so pol ure pozneje prišli iz sosednje vasi oboroženi spremljevalci, so našli misijonarja z odsekano glavo, z rožnim vencem v roki. Spet je dobri pastir dal življenje za svoje ovce. Žrtvoval je sebe, da bi rešil druge.

Tudi nam se ne obetajo preveč lepi časi. Včeraj je radio napovedoval, da bo odslej po vseh šolah obvezen pouk v budizmu. To so bo zgodilo brž, ko ga bodo 15. avgusta proglasili za državno vero. Po drugi strani smo pa prav pred nekaj dnevi prejeli dovoljenje, da lahko pridejo štiri naše sestre in prevzamejo vodstvo dekliške šole. Ta mesec smo dobili tudi tri nove duhovnike za misijonsko delo v Birmaniji; vsi so naši bivši gojenci. Tako se naše vrste počasi le širijo. Pri aspirantih je letos v Anisakamu kar 65 fantov. V noviciat jih je odšlo šest. Če bo šlo tako tudi v bodoče, bomo čez nekaj let lahko že laže dihal, saj zdaj nas je res premalo.

V delavnici imam letos 31 vajencev, med njimi tudi nekega Kitajčeka, ki se je tu znašel prav na čuden način. Pripeljal nam ga je major Bo Mo iz severnih krajev. Našel ga je tam kot siroto in ga vzel s seboj. Fantič je bil dolgo sam sebi prepuščen in je zato precej podivjal. Drugi vajenci so brž opazili na njegovih rokah in nogah precejšnje brazgotine. Ko so ga povprašali po vzroku, jim je pokazal še okroglo brazgotino na prsni in čisto enako na hrbtu. Ker še ni znal birmanščine, nam je komaj dopovedal, da so mu to storili komunisti. Pozneje nam je pripovedoval, da so mu ustrelili mater, ko je njega držala

v naročju, očeta pa da so odpeljali neznanu kam. Pa nam je s prsti napravil znamenje križa čes, rdeči pravijo, da tega ne smemo častiti. Pridrli so v vas, ko je bila ravno maša. Evropskega misijonarja so zgrabili, ga kar v mašnih oblačilih vlekli iz cerkve ter ga polili z bencinom in zažgali. Dolgo je duhovnik ležal v nezavesti. Ko se je spet za vedel, so misijonarju začeli v usta vlivati vrelo olje, dokler ni izdihnil. Potem so natrpali v cerkev ljudi, zaprli vsa vrata in okna in zažgali streho. Če je kdo poskušal bežati, so ga ustrelili. Tako je pripovedoval otrok. Vprašal sem ga, od kod vse to ve. Pa mi je z dvema prstoma pokazal na oči in dejal: „Na lastne oči sem videl.“ Kar je še ljudi ostalo v vasi, so jih privezali na hišne opornike in hiše zažgali. Druge spet so privezali na dva kola in jih spustili po reki. Pa še drugače so jih mučili. Ko jim je bilo vsega zadosti, so vas zažgali in odšli.

Kakor se zdi zgodba na prvi pogled neverjetna, je pa za tiste, ki komunizem poznajo, docela sprejemljiva. No, fantiča smo ohranili. Ni sicer najbolj nadarjen, a upam, da se bo kmalu toliko navadil mizarjenja, da si bo lahko lepo služil kruh, pri tem pa v dobrem okolju ohranil vero ter si rešil dušo.

Vse misijonske prijatelje in sodelavce prav lepo pozdravljam in jim toplo v molitev priporočam vso Birmanijo. Naj ji dobri Bog prizanese v viharju, ki se je začel zgrinjati nadnjo.

INDIJA

Avgusta se nam je oglasil o. JOZE CUKALE S.J., a ne več iz Kidderporeja, ampak iz Morapaja, ki je našim misijonskim prijateljem že desetletja znana misijonska postaja v Bengaliji. Takole piše, kako je do tega prišlo:

Kakor sem Ti pisal pred kratkim, da sem bolan in da ležim v St. Xavier'su, tako Ti zdaj sporočam, da sem se dobro popravil in da ne uživam več uspavalnih praškov in podobnih „bonbonov“ po-

Domači duhovnik iz primitivnega rodu v krogu svojih domačih.

noči, kot sem jih moral jemati skozi mesec dni. Hvala dobremu Bogu! Stara „mašina“ spet deluje, čeprav ne več s polno paro. Tako sem imel na primer v nedeljo dve maši z dvema bengalskima pridigama in dvema blagoslovoma, pa me le ni vrglo.

Druga zgodba pa je ta, da nisem več v Kidderporju. Pišem Ti iz Morapaja. Belgijski misijonarji pravijo temu misijonu „La Belle“, ker je menda najlepša od vseh misijonskih postaj 24. Parganasa. Kakšni so moji vtisi o tem novem mestu, bi bilo prezgodaj govoriti. A gotovo je, da mojim ubitim živcem ta sprememba dobro dene.

Zdaj smo „na vodi“, kajti vse naokrog je poplavljeno. Prej je kmete prega-

njala suša, zdaj pa moča. A, hvala Bogu, voda brzi po kanalih proti Diamantnemu pristanu in v Bengalski zaliv ter odnaša tokove, ki so odveč. Tako nam bo Bog prizanesel in riž obeta lepo.

Na tej postaji so delovali in posvečali zemljo s svojim znojem vsi slovenski bengalski misijonarji: pp. Sedej, Demšar, Ehrlich, Vizjak in brat Vidmar, medtem ko je bil pionir na jugu v Khariju p. Poderžaj. Zdaj smo spet v ravni črti smeri sever-jug: Cukale (kaplan), Demšar (župnik) in dalje v Bengalskem zalivu Sedej (župnik).

Sonce je prav zdajle posijalo in posrebrilo vode in setev, kolikor kipi iz vode. Lepo je! Morda bo pa Morapaj zares „la belle“...

Moj novi naslov je: J. C. Catholic Church MORAPAI, Via Magrahat. 24. Parg. West Bengal, India.

Iz pisma p. STANKA PODERŽAJA S.J., č. g. Slapšaku v U.S.A., kot ga je pisal še koncem maja, posnemamo naslednje zanimivosti:

Torej malo nakrog si se podal... Verjamem, da se Ti prileže. Jaz sem pa kar pribit na sedež moje župnije kot župnik in še brez kaplana. Sicer pa, v Khariju sem kaplana imel, pa nisem v sedmih letih nikamor šel, razen na vsakoletne osemdnevne duhovne vaje v Kalkuto. Človek se tako vrže v delo in tako zaplete v razne akcije, zraven pa še po škotsko skopari, da res nikamor ne more. Letos mi je rdeča uprava mesta še poletne duhovne vaje požrla, kajti moram ostati doma, ker polagamo temelje za novo misijonsko šolo; prej so mi rdečkarji na občini težave delali skozi šest mesecev in šele ko sem se pritožil na osrednjo vlado, sem dobil dovoljenje za gradnjo... Zdaj seveda lezem v dolgove, samo 22.000 dolarjev jih bo. Če veš, kje tisočaki rastejo, mi kar na uho povej... Misijonsko delo na vse strani raste. oK bi to katoličani po svetu razumeli malo bolj, bi se zavedli, koliko neminljivo dobrega lahko store, če misijone podpirajo...!

Iz severne Indije, kjer deluje v kraju Jhansi, se je oglasila m. MIRIAM ZALAZNIK I.B.M.V., ki se opravičuje, ker nič ne poroča v naš list. Pravi, da vedno znova sklene pisati, a nikdar ne more sklepa izpolniti, češ da se delo z vsakim letom množi. Letos je tudi imela smolo, da si je ranila prst na desni roki in skoraj dva mesca ni mogla pisati; le najnujnejše popravke v šolskih zvezkih je lahko opravila. Dela namreč kot profesorica na misijonski gimnaziji.

Iz Pakistana, tudi na Indijskem polotoku, piše misijonarka zdravnica sestra AGNES ŽUŽEK v začetku julija:

Pred nekaj dnevi sem prejela pismo, ki ste ga priložili zame v pismu s. Dominiki, in zraven dar 50 dolarjev. Iskren Bog plačaj za to pozornost! Ne le vrednost daru, ampak še bolj njegov moralni pomen me je razveselil. Res sem hvaležna vsem rojakom, ki prispevajo v pomoč slovenskim misijonarjem!

Včeraj smo imele tu slovesnost. Rawalpindski škof je blagoslovil novo krilo naše bolnišnice, takozvani operacijski oddelek. Doslej smo operirale v zelo majhni, neprikladni sobi, skoraj sredi porodniškega oddelka. Odkar so pozidali bolnišnico, je bil v načrtu operacijski oddelek, a nikoli ni bilo denarja in gradiva za gradnjo. Polagoma je delo le napredovalo in četudi sedaj še ni povsem končano, smo vendar že lahko začele z delom v novem poslopju.

K slovesnosti se je zbralo precej okoliških zdravnikov in prijateljev, bodisi redovnic, misijonarjev in laikov. Škof je blagoslovil vse prostore, na koncu pa je navzoče nagovoril. Rekel je, da je ta slovesnost blagoslovitve novega operacijskega oddelka zelo pomembno sovpadla s praznikom Presvete Krvi; naj bo vse delo Bogu po volji in v skladu z zdravniško moralo. V domačem jeziku urdu je nato nagovoril še posebej vse delavce in se jim zahvalil, da so tako neumorno delali.

MADAGASKAR

Prejeli smo novo poročilo iz Fort Dauphina, kamor je pred nekaj mesci odšla iz Jugoslavije došla slovenska usmiljenka s. MARJETA MRHAR, ki je v pismu 15. avgusta pisala tudi tole:

Oprostite, da sem tako pozna z zahvalo za Vaš velikodušni dar. Upam, da drági Bog ne bo odlašal s povračilom, saj mu vsak dan priporočam misijonske prijatelje in dobrotnike. Zdaj šele čutim, kako delo misijonarja na misijonskem polju v veliki meri zavisi od tega, kako ga misijonski prijatelji v zaledju podpirajo z molitvijo in gmotno podporo.

Tu sem se že kar privadila in vživel. Le z jezikom gre bolj počasi naprej, zlasti ker zdaj kar ne najdem potrebnega časa za učenje. Pa upam, da bom počasi tudi to pridobila, da se bom mogla vsaj za silo pogovoriti z ljudmi.

V času, ko sem tu, sem doživela že marsikako lepo presenečenje ob gorečnosti tukajšnjih ljudi, kar v domovini danes bolj redko doživiš. Obenem sem pa spoznala tudi, da vlada še obilo revščine, kakor tudi duševne bede. Treba bo veliko moliti, da satan ne uniči začetega misijonskega dela, saj njegova rdeča armada tudi tu podtalno deluje.

Po veliki nesreči ciklona je koncem maja zadela kraj spet nova nesreča: Čisto blizu nas je izbruhnil požar in je ostalo 18 družin brez strehe. Da je stiska še večja, pa še stalno dežuje in vlada precejšen mraz, kar je izredno za te kraje, pa ljudje nimajo ne zadosti tople obleke ne zadostne odeje za ponoči. Bolezen neusmiljeno razsaja in smrt kosi; v neki družini sta en dan umrla kar dva otroka, hvala Bogu, še pred smrtjo krščena.

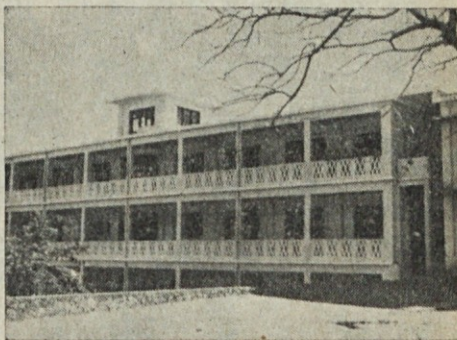
31. maja, na praznik Marije Kraljice se je ob 17. zbrala vsa šolska mladina, ki obiskuje katoliško šolo, ok. 1000 vseh skupaj. Razvila se je dolga procesija od nas do misijonskega kolegija, kjer je lurška votlina. Ta slovesnost je bila v čast Brezmadežni, ki je zaščitnica Madagaskarja.

Na praznik Presvete Trojice je 48 otrok domačinov ponovilo svoje prvo sv. obhajilo ter zvestobo Kristusu. Prisegli so, položivši roko na svete evangelije. Slovesnost se je vršila pred zaključitvijo njih osnovnošolskega pouka; nekateri od njih so stari že 16 do 20 let in je to doba, ko vstopajo v življenje, pa je prav, da obnove svojo zvestobo Kristusu. Bog daj, da bi dano besedo tudi držali.

Na praznik sv. apostolov Petra in Pavla so naše notranje gojenke pred

Usmiljenka s. Marjeta Mrhar, ki je po več kot desetih letih prva misijonska moč, došla iz domovine naravnost v misijone. — Spodaj: Šolsko poslopje usmiljenk na Madagaskarju, kjer sestra deluje.

Deklice, ki so ob zaključku šolanja pri sestrah ponovile prvo sv. obhajilo, gredo v procesiji v cerkev, kjer so tudi obljubile zvestobo Kristusu.

koncem šolskega leta priredile igrico Sv. Elizabeta, ogrska kraljica. Poudarile so njeno ljubezen do siromakov. Izpopolnile so nastop s telovadnimi točkami.

Naša misijonarka s. Marjeta Mrhar na izletu s šolskimi otroki. V pismu pravi, da je edina slovenska misijonarka na Madagaskarju in se vprašuje, ne bi li mogla prihiteti za njo še kaka druga...

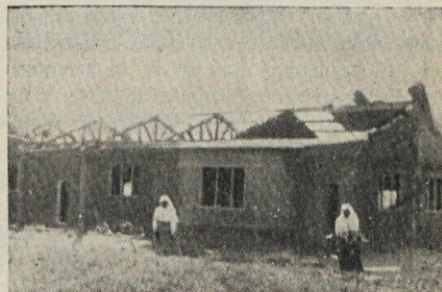
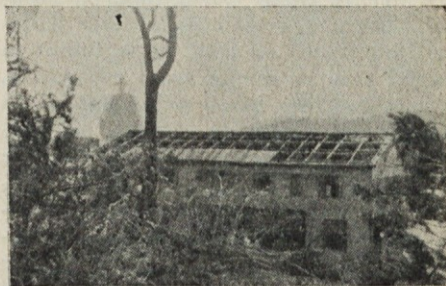
Naša redovna družina je pa 24. julija obhajala vesel praznik: 25-letnico prihoda naše sestre vizitatorice na ta otok. Ob tej priliki, ko nas je bilo prav veliko zbranih z raznih postaj, sem doznala, iz kako različnih narodnosti smo: med 75 usmiljenkami, ki delujemo na Madagaskarju, je 17 različnih narodnosti... Slovenka sem sama. Prosim Boga, da bi še kaka slovenska sosestra prišla za menoj semkaj. Tudi skromno gorčično zrno sester domačink se lepo razvija: doslej jih je 48 in delajo zelo lepo, zlasti po zapuščenih misijonih, kjer so ljudem tako v duhovno kot v telesno oporo.

Tu zdaj pridno delamo in popravljamo, kar nam je ciklon razdejal. Gre pa delo veliko bolj počasi naprej kot bi šlo v Evropi, ker se dela vse le z rokami, brez strojev. Tudi gg. misijonarji so za silo popravili svoja lesena bivališča in kopljejo zdaj temelje za novo stavbo, ki bo bolj močna, da bo mogla kljubovati viharjem. Zaposlili so 150 delavcev, za koliko časa, to vedo samo — dobrotniki! Tudi naši predstojniki mislijo na to, da bi nam sezidali novo centralno hišo, kajti sedanja lesena je že precej stara in razrahljana, tako da

ob deževju marsikje zamaka. Boje se tudi, da bi jo prihodnji ciklon povsem razdejal in bi se lahko zgodila velika nesreča.

Zdaj pa še, kakšno je moje misijonsko delo. Nič posebnega ne delam, a vse v božjo čast in zveličanje duš! Poverili so mi nabavke za kuhinjo. Imamo kuharja, kateremu vse pripravim; včasih grem tudi kupovat na trg. S tem sem navadno gotova ob osmih zjutraj, nakar grem v dispanzer do opoldne, kamor se vsak dan zateče po pomoč od 100 do 120 ljudi. V dispanzerju imam na skrbi predvsem dajanje injekcij. Popoldne pa grem, ako ni kaj posebnega drugega, s sestro v vas, kjer ona uči otroke katekizem, sama pa obiskujem bolnike. Tu se mi zlasti razodeva beda in revščina, ki sta veliki, da se ne da popisati. Ljudje so nam zelo naklonjeni, naj bodo katoličani ali pogani. Saj se v svojih telesnih težavah vedno zatečejo k sestram — gotovi pomoči. Vsak petek na primer pride velika skupina revežev, vsak s svojo košarico, katere jim napolnimo z rižem in še s čim.

Sluke na tej strani predstavljajo samo nekaj pogledov na strašno gmotno škodo, ki jo je misijonom na Madagaskarju, kakor tudi ostalim prebivalcem povzročil ciklon v začetku tega leta. — Spodaj: Razdejanje v katedrali. Desno zgoraj: Hangar na letališču, sestrski hiša, župnijska šola, naselbina golbavcev.

Č.g. Slapšaku v ZDA. se je oglasil p. RADKO RUDEŽ S.J. (Afrika). Iz njegovega pisma z dne 28. avgusta letos posnemamo:

Moj misijon je na skrajni periferiji nadškofije Lusaka v Rodeziji in meji na Mozambik in Južno Rodezijo (do Zambezija). Je zelo prostran, a malo naseljen. Vsega skupaj ima 32 vasic v dolžini 30 milj s 4.500 dušami. Največja težava misijonskega dela je v tem, da so vse te vasi osem mescev v letu prazne, ker se ljudje porazkropé po nasadih. Zlepa ne srečate kake večje skupine ljudi, razen ob pivu, pa še takrat so moški zase in ženske zase; razumljivo, saj takrat niso ravno najugodnejša tla za razgovore o višjih stvareh, pa četudi bi bili še tako potrebni... Časi drve v galopu, sile teme delujejo na vse pretege — ti božji ljudje pa spe! Evropejci gledajo, kako bi čim več odgovornosti zvalili na zamorska ramena, kar je nazadnje tudi prav. Tudi misijonarji tako ravnajo. So pa težave. Že dve leti bi morala stati v mojem misijonu Kapoche nova šola in štiri hiše za učiteljestvo. Šola stoji, prav včeraj dokončana, od hiš pa komaj ena in še ta neometana. Drug primer: Vodstvo dijakov v našem zavodu navadno prepuščamo domačemu učiteljestvu, a velikokrat gre le-temu bolj za zaslužek kot pa za temeljito vzgojo mladine. Učiteljske plače so navadno prav lepe, a učitelji kljub temu godrnjajo, da so slabo plačani. Zamorci so že po naravi sebičneži, tukajšnji študirani črnci pa še posebej. Leta in leta so se šolali po katoliških zavodih, pa so se bolj naučili zabavljati čez misijonarje in duhovnike, kot pa katoliško živeti. So pa seveda tudi častne izjeme, a le izjeme. Mnogi se tudi vdajajo pijači.

Težave po naših misijonih so vedno bolj tudi gmotnega značaja. Potrebe so vedno večje, a od zaledja ne moremo preveč pričakovati, zlasti ko se poudarja težnja, da morajo domačini sami z gmotnimi datjavami sodelovati v svojem okolju pri razvoju misijonske akcije. A ta

prehod od prejemanja k dajanju ne bo šel tako naglo od rok. A naj ne govorim le žalostnih stvari, ko pa je tudi mnogo razveseljivega. Saj milost božja tudi tu deluje. Naši študentje na primer prihajajo vsak dan k maši in večina jih gre tudi k obhajilu. Bog daj, da bi v tem vztrajali!

Brat VALENTIN POZNIČ iz družbe Misijonarjev sinov Presv. Srca se je spet oglasil:

Najlepše pozdrave iz Južne Afrike! Upam, da ste vsi zdravi in Vam vsem dobro gre! Tukaj gre misijonsko delo naprej kakor ponavadi. Za Veliko noč smo krstili spet okrog 60 odraslih. Pri nas gre s spreobrnjenji zelo počasi; velika zapreka so številne protestantske ločine, ki od svojih pripadnikov zelo malo zahtevajo: glavno, da vsak plačuje določeno pristojbino, potem pa naj živi, kakor hoče... Na postaji v Burgersford je samo en misijonar, pa je lani pridobil 132 ljudi za krst. Tam so boljše razmere, katoličanov je že veliko in misijonarju lepo pomagajo pridobivati nove vernike.

V mestu Witbank smo poleg našega naselja dobili že leta 1926 še malo farmo, kjer smo ustanovili misijonsko postajo. Dolga leta smo imeli tam dobro obiskano ljudsko šestrazrednico z velikimi poslopji, cerkvijo in hišami za misijonarja in sestre. Pred nekaj leti pa smo prejeli odlok, da bomo morali to postajo opustiti, ker hočejo tamkajšnjo naselbino povečati in potrebujejo za to tudi prostor, kjer je naš misijon. Lani so nam za odškodnino ponudili prav zares nizko vsoto, ki pa jo je naš škof takoj odklonil, predvsem zato, ker je izvedel, da prostora vsaj še trideset let ne bodo potrebovali; gre jim namreč le za to, da nas od tam izrinejo. Februarja letos pa je dobil škof nalog, da do 15. aprila to misijonsko postajo izprazni. Takoj se je pritožil na višje oblasti in pri nemškem poslaniku, ki je osebnostno prišel na misijonsko postajo in vso za-

devo preštudiral. Kmalu nato nam je pisal, da za nobeno ceno ne smemo postaje prodati ali pa jo zapustiti. Ko je prišel določeni 15. april, res nikogar ni bilo, da bi postajo prevzel. Upamo, da smo za zdaj zmagali in da bomo lahko še na postaji ostali.

Na velikonočni ponedeljek sem šel za dva tedna na dopust k patru Kladniku v Belfast. Letos bo dokončal spet dve novi cerkvi za domačine. V "location" v mestu Mochadodoorp je cerkev že posvečena. Prostora ima za 500 ljudi. Druga cerkev je v Watervalboven; ta bo posvečena 11. maja in je še večja od prve. Vsi se čudijo, kako je mogel dobiti dovoljenje za zidavo nove cerkve v "location", ker ga je zelo težko dobiti. Ima dobrega prijatelja, ki ima pri oblasteh precej besede; ta mu „gre na roko“. Seveda ima misijonar Kladnik še veliko dolga pri obeh cerkvah: prva ga je stala 800 funtov, pa je od škofa dobil od tega samo 300. Druga pa bo stala okrog 900 funtov. Neki ameriški dobrotnik je daroval 500 funtov. Tako bo moral misijonar Kladnik sam spraviti še ostalih 900 skupaj, da bo vse plačano. Naš misijonar je bil z veliko večino glasov izvoljen za delegata pri volitvah novega glavnega predstojnika naše družbe, ki bo ob koncu julija. 19. maja ob z avionom odletel v Nemčijo, kjer upa z misijonskimi predavanji nabrati precej pomoči. Obiskal bo tudi Rim, kjer ima nekaj znanec; pozneje pa bo šel tudi v Gorico in Trst, kjer bo lahko predaval in kazal skioptične slike s svojega misijonskega delovanja. Tudi na Koroško namerava. Domov pa si zaenkrat še ne upa, dasi je južnoafriški državljan.

Imenovani misijonar p. KLADNIK F. S.C. se nam je s potovanja že oglasil. Sporoča, da je prejel pomoč, ki smo mu jo poslali, in napoveduje nove misijonske podvige:

Z veseljem Vam sporočam, da je naš škof pred mojim odhodom v Evropo v

Majcenovi gojenci pri pranju v salezij. zavodu v Vietnamu

zamorski vasi blagoslovil že drugo cerkev letos. Bil je prelep praznik. Ogromno ljudi je prišlo. Tudi beli državni uradniki, kalvinci, so se odzvali vabilu. Črnci so res lepo prepevali pri svetih obredih, da smo bili vsi ganjeni. Vaš trud in sodelovanje misijonskih dobrotnikov ni bilo zaman. Hvala Vam za pomoč in ne pozabite me v bodočnosti! Če mi dobri Bog zdravje dá in svojo nebeško pomoč nakloni, imam ob vrnitvi v Afriko resen načrt, zgraditi še četrto cerkev na moji glavni postaji v Belfastu. Doslej sem imel tam službo božjo kar v stari šoli. Cerkev je pa vedno bolj potrebna. Molite zame, da po Evropi mimogrede najdem kaj dobrih duš!

po misijonskem svetu

JAPONSKA

Japonska je bila po končani drugi svetovni vojni skoraj tako razbita kakor Nemčija. In vendar danes na vseh svetovnih trgih tekmuje z zapadnimi državami. Gospodarsko si je tako opomogla, da obljublja svojo pomoč celo gospodarsko šibkejšim narodom v Aziji, Afriki in južni Ameriki. Vse to pa je znamenje velike delavnosti in pridnosti, pa tudi skromnosti tamkajšnjih ljudi. Po številu prebivalstva je Japonska danes na petem mestu. Le Kitajska, Indija, Rusija in ZDA jo posekajo. Po zadnjem ljudskem štetju ima kar 93 milijonov ljudi.

P. Pfister, jezuit in strokovnjak v misijonskih vprašanjih, je v posebnem članku, ki ga je objavil v tokijskem misijonskem vestniku nakazal pastoralne probleme in misijonsko bodočnost Japonske. Iz tega članka povzemamo:

Prva značilnost, ki jo človek danes opazi pri Japoncih, je občutno zmanjšanje rojstev pa tudi smrti. Prebivalstvo raste sorazmerno počasi in še to bolj po zaslugi zdravniške vede, ki s svojim napredkom daljša človekovo življenje kot pa zaradi številnejših rojstev. Človek, ki primerja predvojna leta, ko je vsepovsod naravnost mrgolelo mladine, z današnjimi, vidi, da je vedno več odraslih in celo starih ljudi kot pa otročadi.

Zaradi vedno močnejšega bega mladih s podeželja v mesto nastajajo v podeželju pravi problemi. Številčno razmerje med fanti in dekleti na deželi se je zasukalo. V mestih in predmestjih pa so nove težave zaradi prehitre rasti celih mestnih četrti in ni mogoče tako hitro rešiti električnega, prometnega, stanovanjskega in sanitarnega vprašanja.

Gospodarsko je danes Japonska znatno močnejša kot kdaj koli prej. Vendar ne smemo pozabiti, da vsa gospodarska blaginja zavisi od japonskega izvoza. Z

dnem, ko bi se le-ta ustavil, bi Japonci znova začutili vso grenkost revščine. Je tudi znano, da so Japonci silno skromni ljudje. Srednja meščanska družina poroši mesečno okrog 80 dolarjev.

Prva zahteva, ki jo omenjeni jezuit po vseh teh spoznanjih postavlja, je zahteva po katoliških cerkvah, šolah, bolnišnicah in podobnih zavodih, ki zaposlijo laične moči. „Vsem moramo dati primerno in zadostno plačo za vzdrževanje njihove družine. Vsak duhovnik mora poznati dejanski položaj svojih vernikov in mora trezno presoditi, kako vpliva nanje družba, med katero žive.“ Za avgust je bil sklican kongres japonske katoliške duhovščine. Razpravljali naj bi prav o perečih pastoralnih vprašanjih našega časa.

P. Pfister opozarja tudi na potrebo ustanovitve posebnega katehističnega središča za vso Japonsko. Pravi, da se družine, tudi katoliške, zelo selijo, kadar iščejo delo. Iz dežele v mesta, iz enega mesta v drugo. Zato je nujno, da povsod molijo iste molitve, se udeležujejo istih pobožnosti. Sicer nastane lahko zmeda in celo malodušje med verniki, kar bi uničilo sedanjo gorečnost.

Ob koncu članka se dotakne tudi perečega razmerja katoličanov do protestantov. Priporoča kar moč tesno sodelovanje z njimi. Tudi protestantje, tako pravi, so ohranili velik del resnice, skoraj celoten Kristusov nauk. Tudi oni ga lahko ponesejo med Japonce. Toda ne v nasprotovanju in v spopadu s katoliško Cerkvijo, marveč v prijateljskem razmerju z njo. Če že ne v vsem, vsaj v praktičnih stvareh, kot so šola in socialna pomoč. Gojiti bo treba medsebojne stike in prijateljstvo. Le tako bo mogoče, da bodo čimprej pozabljeni žalostni dogodki preteklosti, ko so si katoličani in protestantje stali kot zagrizeni nasprotniki sredi poganškega sveta.

Kardinal Peter Tatsu Doi, tokijski nadškof je 18. marca posvetil v cerkvi sv. Ignacija 17 novomašnikov. Od teh je 12 jezuitov, pet pa je članov svetne duhovščine. Ker je število japonskih katoličanov še razmeroma nizko, je posvečenje sedemnajstih novomašnikov nedvomno v veliko pomoč duhovščini na Japonskem. Dokaz pa je tudi, da mladina čuje Kristusov klic in gre za njim.

Še bolj razveseljivo pa je, da zori danes med Japonci silno veliko redovniških poklicev, zlasti ženskih. Po uradnih podatkih je na vsakih 100 katoličanov po ena redovnica, kar je verjetno rekord. S tem se niti najbolj verne in cvetoče katoliške dežele, kot so Holandska in Španija, ne morejo ponašati.

KOREJA

Tudi novomašniki

Istega dne kot v Tokiju — 18. marca je bilo v Jesanu na Koreji posvečenih 22 domačih novomašnikov. Seveda niso vsi iz jesanske škofije, marveč tudi iz sosednjih vikariatov. To je do zdaj največje število novomašnikov po zadnji svetovni vojni. V desetletju 1949 do 1959 se je število duhovnikov v deželi več kot podvojilo (od 197 na 438), število katoličanov pa potrojilo. S katehumeni vred jih je že nad pol milijona. Tako pride na vsakega korejskega duhovnika krog 1000 vernikov. Upajmo, da bo med njimi vedno tudi zadosti duhovniških poklicev. Lani so imeli v velikih semeniščih kar 240 duhovniških kandidatov. Če jih bo vsaj polovica zvesta svojemu dosedanjemu sklepu, novih maš ne bo malo!

KITAJSKA

Po najnovejših poročilih iz Makao število beguncev iz rdeče Kitajske spet raste. Navadno jih je pobegnilo iz kitajskega rdečega raja mesečno okrog 300.

Pred nekaj meseci pa so komunisti poslali pred Makao manjšo bojno ladjo, ki je imela nalogo, da onemogoči kitajskim beguncem prihod v mesto z morske strani. Zadnje dni pa verjetno te bojne ladje ni več pred pristaniščem, zakaj število beguncev silno hitro raste. V petih dneh jih je prišlo 107, naslednjega pa kar 41.

Da je na Kitajskem res velika lakota, je očitno iz povečanja paketov, ki jih begunci v Hongkongu pošiljajo svojcem na celino. Čeprav je begunsko življenje sila trdo, saj od doma niso mogli rešiti drugo kot golo življenje, pošiljajo dan na dan pakete z živili. Leta 1959 so jih poslali le 870.000. Leta 1960 že 3.700.000, v prvih mesecih letošnjega leta pa že kar 2.600.000. Ker so bili dosedanji paketi navadno le po 1 kg teži (zato tako veliko število), se poštna uprava v Hongkongu trudi, da bi dobila od ravnateljstva kitajske pošte pristanek za pošiljanje paketov v teži 10 kg.

Vedno bolj se tudi vidi, da kitajski komunisti že popuščajo v svoji začetni strogosti in zaletelosti. Pojavljajo se „prve male svoboščine“, ki so za normalno vsakdanje življenje tudi pod komunističnim režimom potrebne. Tako sedaj že priznavajo slehernemu članu občine tudi pravico do vsega, kar je tesneje povezano z vsakdanjim življenjem: pravico do hiše, uprave, hišnih pripomočkov, obleke in podobno. Prav tako so dobili v last ljudje skromna zemljišča, ki jih v prostem času lahko obdelujejo. Celo z rejo živali se lahko ukvarjajo in manjši domači obrti se lahko posvečajo. Vse doma izdelane izdelke potem lahko prosto prodajajo na podeželskih trgih. Gotovo je v ozadju tega popuščanja teženje vlade, da bi dosegla čim večjo produkcijo. Ob tem praktičnem popuščanju pa skrbje, da komunistični nauk o skupnosti načelno ne trpi nobene škode. Šola in sestanki na komunističnih prireditvah imajo važno nalogo, da preprečijo, da se z uvajanjem teh „malih svoboščin“ med ljudi ne vtepe spet kapitalistično mišljenje.

To mesto je danes najvažnejše središče za zbiranje novic iz rdeče Kitajske. Dan na dan prihajajo sem novi begunci, ki prinašajo važna poročila o življenju na kitajski celini. V zadnjem desetletju je ta angleška kolonija silno narasla. Po uradnem poročilu iz lanskega leta šteje Hongkong danes že 3.120.414 prebivalcev. Med njimi je skoraj 100.000 več moških kot žensk. Vse prebivalstvo so razdelili na tri skupine: mesto samo z 1 milijonom; mestu priključeno ozemlje in bližnji otočki 2.028.617 ljudi. Končno pa še 91.721 ljudi, ki ne najdejo prostora na suhem, pa žive na čolnih in ladjicah v zalivu.

Škofijsko letno poročilo pa navaja te podatke: 158.419 katoličanov in 13.882 katehumenov, kar predstavlja 5,5% vsega prebivalstva.

Samomori

Ob koncu pomladi je na Japonskem vsako leto veliko samomorov. Letos so daleč presegli število iz prejšnjih let, pa tudi po načinu se ločijo od prejšnjih.

Večina mladih samomorilcev je iz vrst srednješolcev in akademikov. Nekateri se usmrte zaradi ponesrečenega izpita, drugi celo iz strahu pred njim. Samomor je torej posledica velikega duševnega napora in številnih neprespanih noči.

Na Japonskem je življenjska borba zelo huda. Naravnost odločilno je včasih, na kateri univerzi kdo študira. Posebno upoštevani sta dve univerzi v Tokiju. Slušatelj prve „Today“ ima odprto pot v profesorski in diplomatski poklic, kar je za mladega človeka nedvomno zelo vabljivo. Druga „Keio“ je ideal tistim, ki bi radi postali kaj več v industriji in trgovini. Nekatero tovarne in družbe že delajo sprejemne pogodbe z najboljšimi slušatelji omenjenih univerz, še preden le-ti opravijo zadnje izpite. Akademik s takšno pogodbo v žepu nima nobene težave več zaradi končnega izpita. Prihodnjost mu je zagotovljena in tudi socialno veliko več pomeni.

Nič čudnega, da se mladina naravnost za vpis na ti dve univerzi. Ker pa je naval prevelik, so sprejemni izpiti zelo strogi in težki in neredko jih že pri teh čez polovico „pade“. Nekateri poskušajo svojo srečo po dvakrat, trikrat, celo petkrat, včasih na različnih univerzah hkrati. Pač v upanju, da jim bo sreča mila vsaj na eni. Letos se je namerilo, da je bilo med tistimi, ki so dobro prestali sprejemni izpit, kar 60 odstotkov takšnih, ki so morda prej „odleteli“ pri takšnem izpitu.

V deželi je na stotine pripravljanih šol za te sprejemne izpite. Vsako leto prodajo kakih 6 milijonov knjig, v katerih je obdelana izpitna snov. Prav gotovo so te knjige po nakladi pravi rekord.

Med mladimi samomorilci sta posebno pozornost vzbudila dva. Prvi je imel komaj 16 let. Izdihnil je pod 8 ton težkim bremenom. V opravičilo je zapisal: „Neprestan hrup me je motil pri učenju...“ Drugi je bil dvajsetletni sin slovitega profesorja iz Osake, ki se je obesil v očetovi pisarni. Vzgojen je bil „modern“, brez vere. Oče je potem priznal, da bi ga bil moral vzgajati drugače, kazati mu drugačne vrednote življenja.

Nič čudnega, če po takšnih primerih japonska javnost bolj pozorno proučuje katoliška vzgojna načela. Katoliške srednje šole izredno slove. Prav lep dokaz temu je, da veliko maturantov s teh katoliških gimnazij zadovoljivo opravi izpite za sprejem na boljše univerze. Lepo pohvalo in priznanje je tem šolam dal tudi višji uradnik na vzgojnem ministertvu, ko je dejal: „Ti izredni katoliški uspehi med izobraženci bi bili brez globoke moralne vzgoje nemogoči. Talentirani akademiki brez moralnega uravnoteženja so za državo in narod prava grozljiva nevarnost. Samomori med študenti so merilo napak našega učnega sistema. Odkriti in prikazati bo treba življenje, ki bo vredno, da ga naša mladina živi. Univerzitetna diploma je dvomljive vrednosti, če vodi v obup...“

Komunistična dejavnost in taktika

V južnem Vietnamu bodo letos predsedniške volitve. Več strank se nanje pripravljaja in volilna borba je precej huda. Seveda so se pridružili tudi komunisti, ki prejemaajo neprestano podporo s komunističnega severnega Vietnama. Ko so videli, kako se protikomunisti na jugu prizadevajo, da bi si pridobili prebivalce hribovskih predelov, so takoj iskali in tudi našli sredstva, kako uničiti ali celo obrniti v svoj prid nasprotnikovo propagando.

Ko pa so protikomunistje spoznali, s kakšno lahkoto rdeči gorjancem glave mešajo, so se odločili, da bodo le-te sklicali v posebna za to pripravljena središča. Mnogo jih je prišlo in skoraj bi se že navdušili za vse, kar so jim govorili demokrati z juga. Pa so posegli komunistje vmes. Kar z ognjem. Drugo za drugim so požgali kar 20 takšnih središč. Zraven pa so se še velikodušne izkazali, ko so gorjance naprej opozorili in jim dovolili, da so odnesli vse, kar so svojega imeli. V nekem takšnem taborišču so prizanesli celo kapelici in šoli, ki ju je bil tam postavil goreč misijonar. Ljudje so spet odšli v hribe v svoje razcapane kolibe, še bolj zmešani kot prej. Res ne vedo kdo je boljši: komunisti ali njihovi nasprotniki.

Zgodovina korejske Cerkve po televiziji

Apostolski vikar msgr. Harold Henry je letos po televiziji prikazal Korejcem kratek oris zgodovine korejske Cerkve. Svojim izvajanjem je dal naslov „Vera na Koreji“. Oddaja je povsod vzbudila veliko zanimanja.

V začetku je priznal, da imajo velike zasluge za sedanji verski položaj v deželi štiri misijonske redovne družbe: Družba za zunanje misijone iz Pariza, benediktinci, maryknolci in misijonarji sv. Kolumbana. Vsem tem se je tudi javno zahvalil za opravljeno delo. Potem se je

lotil podrobnosti zlasti izrednega začetka krščanstva na Koreji. Prvi katoliški duhovnik na Koreji je bil kitajski misijonar Tjou, ki je ob svojem prihodu na nemajhno začudenje našel v deželi okrog 4.000 kristjanov. Deset let pred njim je namreč s Kitajske prišel preprost mož, Korejec po rodu, ki se je na Kitajskem pokristjanil. To svoje bogoastvo vere je z velikansko gorečnostjo delil med rojake, ki so po njem kar zadovoljni segali. Tako je število kristjanov na Koreji v desetih letih naraslo na tistih 4000 vernikov. Misijonar Tjou je le malo časa deloval med Korejci. Umrl je mučniške smrti skupno s številnimi kristjani. Čeprav so potem ostali v deželi 35 let brez duhovnika in čeprav so jih preganjali, so kristjani narasli na 10.000. Prvi tuji misijonar, Francoz Maubant je prišel na Korejo šele leta 1853.

Tudi danes je tujih misijonarjev na Koreji razmeroma malo. Pretežno misijonarijo med rojaki domačini in Cerkev se v zadnjem času lepo razvija in utrjuje med ljudmi. V kratkem razdobju petih let se je število vernih podvojilo: od 215.000 na 452.000. Verjetno je sedaj že preseglo pol milijona, kar bo gotovo v veliko tolažbo in ponos vsem, ki se na tem razburkanem in preskušnem polotoku trudijo za Kristusovo vero.

INDIJA

Priprave za ustanovitev katoliške medicinske fakultete

Letošnjo pomlad so se sestali v palači bombayskega nadškofa kardinala Graciosa z njim vred še nadškofje iz Nagpurja, Bengaloreja in Madrasa. Razpravljali so o ustanovitvi posebnega katoliškega učnega zavoda za zdravnike in bolničarke. Sestanka sta se udeležila tudi zdravnik Edvard Holmes in arhitekt Fernando.

Od 1945 je to pereče vprašanje katoliške medicinske vzgoje neprestano na dnevnem redu indijskih škofovskih konferenc Indije. Letos je pa vprašanje

dobilo še poseben poudarek, ker so že kupili primerno ozemlje, kjer naj bi začeli graditi poseben katoliški medicinski inštitut. Takšen zavod je vedno bolj potreben, kajti katoliški študentje imajo vedno večje težave pri vpisu na državne medicinske fakultete. Na državnih univerzah k vsemu vedno bolj prevladuje materialistično pojmovanje življenja. Uspešno se je moči proti tem razdirajočim materialističnim načelom boriti le, če katoliški zdravniki dobe pravilno katoliško usmerjenost v številnih moralnih vprašanjih.

Načrt predvideva, da bodo imeli pri vpisovanju na ta zavod prednost katoliški akademiki, četudi drugovercev ne izključuje. Fakulteti bodo pridružili tudi bolnišnico s približno 500 posteljami. Imela bo tudi bibliotekarsko šolo ter poseben oddelek za raziskavanja.

Nadškofje so ob zaključku konference posebej naglasili namen tega zavoda. Opozorili so tudi na sadove, ki naj jih delo na zavodu rodi. Poudarili so pa tudi, da so vsi katoličani v Indiji po vesti dolžni, da po svojih močeh prispevajo k čimprejšnjemu uresničenju tega načrta. Čeprav pričakujejo večjo podporo tudi iz inozemstva, bi bilo zmotno, če bi mislili, da njihovega sodelovanja ni treba. Zbrati bo treba precej lepo vsoto: 800.000 ameriških dolarjev. Je pa gotovo, da bo to največja misijonska ustanova v Indiji, začeta v času papeževanja Janeza XXIII.

CEJLON

Novi šolski zakon in katoliške šole

Prosvetno ministrstvo je v smislu novega zakona o šolstvu 1. decembra lani prevzelo v last šole na vsem otoku. Tako je tudi več katoliških šol prišlo v državne roke, čeprav so jih zgradili katoličani in jih je že dolga desetletja vzdrževala Cerkev. Zasebne so lahko le še višje šole, imenovane prve in druge

stopnje, a pod pogojem, da od gojencev ne zahtevajo nobene šolnine ali, kakor druge dajatve.

Poročila izkazujejo, da je 93 odstotkov vseh katoliških šoloobveznih otrok doslej lahko obiskovalo katoliške šole. Naj zdaj kar vsi preidejo v državne — otrok je bilo 155.401 — ali pa bodo morali najti kak drug izhod. Za ljudskošolske otroke pač ne bo druge rešitve. Država sicer obljublja, da bo spoštovala vero otrok in da bodo leti imeli možnost, da se v veri svojih staršev pouče. Vsi pa vemo, da so besede in obljube pogosto res lepe, dejstva pa potem pokažejo čisto drugo lice. Da katoličani ne bi izgubljali časa, so škofje odredili, naj se osnujejo posebni odbori, ki se bodo obvezali, da bodo katoliškim otrokom nudili ne le pouk krščanskih resnic izven šole, temveč bodo tudi poskrbeli za primerno zabavo in shajanje katoliških otrok. Država svojih obljub gotovo ne bo mogla do cela pohoditi. Zaplenila je namreč tudi budistične šole. Budisti pa bodo nedvomno zahtevali, da se sedaj v nekdanjih njihovih šolah res poučuje tudi njihova vera. Tako bodo verjetno ob tej zahtevi budistov, ki so na otoku v večini, nekaj dobrot prejeli tudi katoličani.

Od višjih šol je 55 takšnih, ki so se odločile, da bodo ostale zasebne, pa čeprav se bodo morale same vzdrževati. Seveda niso vse katoliške. Nekatere imajo že lastne fondе za vzdrževanje, druge pa organizirajo prostovoljne nabirke. Zanašajo se pa tudi na darove staršev svojih gojencev. Računajo, da bodo morali zbrati 2.200.000 dolarjev, če bodo hoteli zadovoljivo poslovati. Zakon namreč tudi zahteva, da dosedanjska osebja ne smejo odpustiti, gojencem pa morajo nuditi vse tiste ugodnosti, ki so jih imeli pred 1. decembrom, ko je država plačevala večino profesorjev, šolam pa dajala celo nekaj podpore. Kljub vsemu je Cerkev odločila, da bo večino svojih višjih šol sama vzdrževala. Prepričana je namreč, da so te sedanje žrtve nujne ob takšnih težavah.

KONGO

Verski položaj v severni Katangi

O Kongu smo letos že precej pisali. Od dneva, ko je ta nekoč belgijska kolonija dobila samostojnost, se tam gode stvari, ki svetovno pozornost priklepajo na to deželo sredi Afrike. Nas zanima predvsem verski položaj.

Ko se je septembra lani na severu velike pokrajine Katangi začel pravi upor, so morali misijonarji zapustiti 4 misijonske postaje, v drugih štirih pa je ostal le po en duhovnik in en bogoslovec. Seveda je njuno delo na misijonski postaji skrajno omejeno in zmoreta le najnujnejše posle na glavni postojanki. Sta pa bila vsled divjanja Lumumbovih tolp in čet v stalni življenjski nevarnosti. V drugih vikariatih in škofijah so pogoji znatno boljši in posebnih nevarnosti za življenje in delo tam ni. Pač pa je skoraj nemogoče potovanje čez pragozde. Ljudstvo samo, ki se je spočetka kazalo do misijonarjev naravnost sovražno, je že spregledalo in neredko izkazuje misijonarjem naklonjenost in spoštovanje.

Tu in tam pa se pojavlja nekaj, česar misijonarji do zdaj niso poznali. Uradništvo se bolj in bolj otresa slehernega cerkvenega vpliva in odkrito zagovarja laicizem. Ne smemo pozabiti, da so se vsi izobraženci šolali v katoliških šolah in da ima sedaj večina od njih tudi svoj plačana mesta po cerkvenih ustanovah. V neučakanosti in težnji po popolni svobodi tudi v svojem odnosu do delodajalcev gredo pač predaleč. Kot uradniki so odgovorni cerkvenim predstojnikom katoliških šol, bolnišnic in podobnih ustanov. A to jim ni več všeč. Dogaja se tedaj, da v gnevu proti svojim cerkvenim predstojnikom gredo tako daleč, da vplivajo na gojence ali druge podrejene uslužbence, ter jim prigovarjajo, naj ne hodijo več v cerkev, naj zapuste katoliške organizacije in podobno.

Še več težav pa povzroča sedanja mladina. Nekdaj tako ubogljava, skoraj pasivna, je v dobrem letu politične svobode naravnost ponorela. Danes je skoraj ne-

mogoče doseči red in disciplino pri tistih mladeničih, ki so se pred nekaj meseci brez strahu pred kaznijo vrgli v rop in zločin. Predsednik Čombe jih je že večkrat primerjal z evropskimi „jeznimi mladeniči“. Zdi pa se, da je vse prigovarjanje in svetovanje brezuspešno. Privesti jih spet k resnemu in odgovornemu delu, vlti jim spoštovanje do ljudi in lastnine, pridobiti jih za prejem zakramentov, urediti njihovo zakonsko življenje... vse to so vprašanja, ki kriče po odgovoru in rešitvi. Nihče pa ne ve, kako to rešitev najti. Seveda bi bilo dokaj krivično, če bi vse te zablode in nerednosti metali na vso današnjo mladino v Kongu. Veliko je še dobrih med njo. A ne smemo molčati, kar vidimo, četudi meče kaj žalostno luč na versko življenje katoličanov te nove afriške države.

Prava pot do resnične blaginje

V afriški državi Njasi bodo letos prvič volili parlament. Da bi dali ljudem prave smernice pri tako važnem dejanju, so tamkajšnji škofje izdali posebno pastirsko pismo pod naslovom „Kako zgraditi srečno državo“.

V začetku škofje ugotavljajo, da so politični dogodki zadnjih mesecev zanešli med vernike pravo zmešnjavo, ki ne škodi samo posameznikom, marveč tudi celotni skupnosti. Namesto v blaginjo in svobodo lahko vodi v propad.

V jedru pastirskega pisma pa se dotaknejo dveh perečih vprašanj: 1. Cerkev in politika; in 2. Katoličan in njegov odnos do Cerkve, naroda in bližnjega.

„Večkrat že smo poudarili, da se je katoliška Cerkev v teku zadnjih šestdesetih letih neprestano prizadevala, da bi svojim ljubljanim sinovom posredovala resnično krščansko civilizacijo, ki je v ljubezni do Boga, do bližnjega in do domovine. V svojih šolah ni samo učila to, ampak se je tudi resnično prizadevala, da svoje sinove prevzgoji in prepoji s temi resnicami in jih tako vzgoji

v dobre državljane. Zato se sedaj Cerkev z vami veseli, ko radostna gleda, kako vsa dežela napreduje.

Želimo in pričakujemo, da se v državi uvede resnična demokratična vlada, v kateri bo res zastopano ljudstvo, ki ji bo potem neomajno zaupalo. Pri nas je že več političnih strank in vsaka zagovarja ter priporoča načrt, ki ga ima za najboljšega. To različno gledanje ljudi na vsakdanja vprašanja in na način, kako ta vprašanja čim preje in čim uspešneje rešiti v večjo blaginjo države in državljanov, je treba vedno spoštovati. Nikdar se ne sme izroditi v nasilje in prezir nasprotnih mnenj. V nestrpnosti in sovraštvu glejmo vedno le nasprotje svobode. Vsak državljan ima pravico, da po svoji uvidevnosti in v popolni svobodi izbere to ali ono stranko in ji da svoj glas.

Cerkev je družba božjega izvora. Zato je nad vsemi družbami, ki jih ljudje ustanavljajo. Tudi se ne veže na to ali na ono stranko. Priznava vse, če le kažejo zadostno spoštovanje do vere in tudi branijo moralne vrednote naroda. Zato ponavljamo, da je prava kleveta, če

kdo trdi, da se Cerkev veže le na določene politične ideologije.“

Ob sklepu škofje opominjajo, da je treba gojiti narodno zavest, ne pa narodni napuh, ki se le prepogosto izrodi v preziranje drugih narodov.

ŠPANIJA

Španski katoličani za misijone

Španija ni ravno bogata dežela. Državljanska vojna in dolgoletna gospodarska blokada vsega sveta sta zastavili deželo na znatno nižji stopnji, kot pa so druge evropske države. Vendar se tudi španski katoličani velikodušno odzivljejo klicu Cerkve za pomoč misijonskim deželam. Lani so zbrali v ta namen 55 milijonov pezeta. S tem prispevkom se že uvščajo med narode, ki največ darujejo za misijone. Poleg tega vzdržujejo španski katoličani še 1506 štipendij za vzgojo domače duhovščine. Kongregacija za širjenje vere je ponosna, da je v Španiji, ki ima danes sama največ duhovniških poklicev, zanimanje za vzgojo domačih misijonarjev tako veliko.

Skupina revežev, ki na misijonu sestre Mrhar, na Madagaskarju, čakajo na riž.

misijonsko zaledje

MISIJONSKA NEDELJA V BUENOS AIRESU

Misijonska nedelja je po volji Cerkve tisti dan v letu, ko naj bi vsi zavedni katoličani svoje misli, molitve in žrtve posvetili predvsem misijonom. Rojaki v Velikem Buenos Airesu na ta največji misijonski praznik nismo pozabili.

Ne moremo reči, da smo ga slovesno proslavili. Okoliščine ne dopuščajo vedno veličastnih centralnih prireditvev z vrhunskim programom in ob udeležbi velikih množic naših rojakov. Kadar take prireditve niso izpeljive, organiziramo skromnejše, a na večih krajih. Tako je moralo biti tudi letos.

Slovenska misijonska zveza je v „Oznanilu“ opozorila vse rojake na bližajoči se misijonski praznik. Na misijonsko nedeljo samo so se *pri sedmih jutranjih slovenskih mašah* delili priložnostni letaki in podobice DŠV. Pridigarji so v govorih razlagali misijonsko dolžnost in cerkvena nabirka je bila za papeške misijonske družbe.

Zunanje proslave so bile na treh krajih.

V *San Martin* je pohitel č.g. Ladislav Lenček C.M. in imel najprej v cerkvi mašo in pridigo, nato pa je v krajevnem Slovenskem domu kazal barvaste skioptične slike o Formozi in misijonskem zdravniku dr. Janežu, katerih tankajšnji rojaki še niso imeli priliko videti. Predhodno je nastopil g. Marijan Amon in prebral misijonski sestavek „Cerkve prosí“ in za njim g. Lojze Rezelj, ki je recitiral „Moj misijonski križ“.

V *Ramos Mejía* je bila popoldne najprej lepo obiskana misijonska molitvena ura, ki jo je vodil č.g. Ladislav Lenček C.M.; udeležil pa se je tudi direktor slov. dušnih pastirjev č.g. Anton

Orehar. Nato je bila v cerkveni dvorani proslava, ki jo je začel g. Gaser z recitacijo „Moj misijonski križ“, nakar je predsednik argentinske misijonske podzveze g. Marijan Loboda imel lep govor o aktualnosti misijonske akcije. Končno so pod vodstvom g. Cirila Markeža podali bralno igro Ivana Preglja „Smrt Cirila blagovestnika“.

V *Slovenski vasi v Lanusu* so rojaki najprej v cerkvi Marije Kraljice molili rožni venec za misijone. Nato so pa napolnili dvorano in prisostvovali lepi misijonski prireditvi. Mešani zbor je pod vodstvom g. Mirka špacapana za uvod zapel Tomčevo „Dana mi je vsa oblast“. Gdč. Anica Suhadolnik je deklamirala „Molitev pod križem“ neznanega pesnika, g. Ciril Jan pa Kunstljevo „Moj misijonski križ“. Nato so pod vodstvom predsednika krajevnega vikarijskega misijonskega odseka g. Ludvika Štancerja mali in veliki zaigrali p. Krizostomovo igrico v treh prizorih „Ivčkove sanje“, v kateri smo sodoživljali dogodivščine dveh mladih „misijonarjev“ med Indijanci, ki sta jih pa doživela le v sanjah. Udeleženci so bili s prireditvijo zelo zadovoljni.

Tako v cerkvah kot ob prireditvah so bili rojaki radodarni s prispevki za misijone. Uverjeni smo, da so ta dan tudi več molili v te namene. Vsem misijonskim prijateljem - udeležencem, zlasti pa požrtvovalnim sodelavcem — v imenu slovenske misijonske akcije: iskreni Bog plačaj za vse !

Vabimo rojake po svetu, da nam opišejo, kako so oni proslavili misijonsko nedeljo. Prav radi bomo tudi njihova poročila objavili.

PAVEL IZ TARZA

GUIDO MANACORDA

Drama v treh dejanjih z vmesno igro

Poslovenil Nikolaj Jeločnik

TRETJE DEJANJE

Osebe:

PAVEL iz Tarza, apostol
PETER, apostol in prvi rimski škof
JANEZ, evangelist
BAZILIJA, rimska plemkinja
PLAUTILLA, mladenka
SUBDIAKON, SUZENJ, STAREC,
SKIT, ABESINEC
Kristjani vseh stanov in vseh narodov.

*Godi se krog leta 67. po Kr., v Rimu,
kakih trindvajset let po drugem
dejanju.*

DVORANA V KATAKOMBAH V RIMU

Dvorane je viden edinole vernikom odmerjeni del; druga polovica z oltarjem je skrita. Z visoke vhodne votline vodijo vijugaste stopnice. Po stenah grobovi v treh, štirih vrstah. Pod imenom pokopanege je podpis: EN EIRENE (V MIRU). Ob nekaterih grobovih visi brleča oljenka. Dvorano samo pa osvetljujejo goreče trske, ki so jih zataknili v železne šape po stenah. Plašne, čudno zvite sence begajo vsepovsod. Po lehnjakih so surovo vklesani Dobri pastir, golobica z oljno vejico v kljunu, riba. Ko se zastor dvigne, je tam Subdiakon, ki s pomočjo nekaterih kristjanov razpostavlja v krogu ob kamnitem sedežu surovo stepane mize. Te naj služijo za „agape“, ki bo v zgodnjih jutranjih urah. Pravkar je zašlo sonce; sla-

botna dnevna luč, ki sili skozi odprtino na vrhu, vedno bolj sahne.

1. prizor

SUBDIAKON: Le urno. Večje slovesnosti še ni bilo, odkar je Kristusova beseda prišla v Rim...

KRISTJAN (*silno prizadeven*): Se bomo res spomnili vseh naših mrtvih?

SUBDIAKON: Res. (*Ko vidi, kako tam neki Skit preveč razbija z mizo*): Le mirno, mirno! Urno, že prav, a bolj ljubeznivo!

DRUGI KRISTJAN (*tudi prizadeven, nasmejan*): Hočeš reči „zvit ko kača in preprost ko golob“?

SUBDIAKON (*mu vrne smehljaj*): Tako, tako, čisto tako...

ABESINEC: Bo res prišel tudi Janez, tisti, ki je pri zadnji večerji Kristusu glavo naslonil na prsi?

SUBDIAKON: Prav gotovo, in tudi Pavel, ki se je nedolgo tega rešil vojaškega nadzorstva...

PRVI KRISTJAN: Tisti, ki se je spreobrnil na poti v Damask?

SUBDIAKON: Da, in sejalec vseh teh Cerkvá po širnem svetu... Mož, vam pravim, kot jih je malo, da ne rečem še manj; razen, seveda, kadar jih pošilja Bog. Vedno povsod, od kraja do kraja zemlje. Njegova beseda grize, vžiga, strese, krepí, dviga. In s silo, ki jo Bog daje viharju, ruje ljulko zmot... Bolj ko se plodé, večja je njegova moč! (*Pritajeno in skrivnostno*): Pravijo, da je bil dvignjen v tretje nebo...

PRVI KRISTJAN: Je res, da je nekoč pobegnil iz ječe v košu skrit?

SUBDIAKON: Če je res? Če bi bilo samo to!... Mislite si: petkrat bičan pri Judih, trikrat do onemoglosti šiban pri poganih, enkrat kamenjan, trikrat brodolomec... In... in... mož kot ta!

DRUGI KRISTJAN: Pravijo, da se je v Cezareji celo Festu, rimskemu upravitelju po robu postavil.

SUBDIAKON (*posnema s smešno kretnjo*): Po robu postavil? Reci rajši, da ga je ob zid položil kot komarja! In malo je manjkalo, pa bi še kralja Agripo spreobrnil. ..In ta ni bil ravno mehkega srca!...

KRISTJANI (*poslušajo z občudovanjem*): Res, sam Kristus je z njim!

SUBDIAKON: Mar ni bil Kristov glas, ki ga je pozval z neba in ga spreobrnil in mu ukazal vse to?

Ko je že vse pripravljeno za ágape, se neki kristjan začuden začne ogledovati po podobah na stenah.

KRISTJAN: Kaj pa je to?

SUBDIAKON: Nekaj novega. Stari Diogenet si je izmislil in škofu je bilo neznanstvo vseč. Starešina sam jih je naslikal... Peter želi, da so za spomin na plemenite kristjane... Nu, vidite? (*Kristjani se radovedno okrenejo*). Dobri pastir, v spomin na Kristusove besede „Jaz sem dobri pastir“ (Ego sum pastor bonus). Golobica v spomin na tisto iz Noetove barke, ki se je po potopu vrnila z vejico znaneč, da vode sahnejo; riba... nu, tu je pa stvar bolj zamotana!

ABESINEC: Bo pač v spomin na obilni ribji lov!...

SUBDIAKON: Ne, ne...

PRVI KRISTJAN: Pa v spomin na pomnožitev kruhov...

SUBDIAKON: Tudi ne.

DRUGI KRISTJAN: Pa v spomin na ribo s staterjem.

SUBDIAKON: še manj!

KRISTJANI (*silno radovedni*): Kaj pa potem?

SUBDIAKON: Torej res hočete, da povem?

KRISTJANI: Če smemo vedeti...

SUBDIAKON: Seveda smete. Skušajte ponavljati za menoj... „Iezús“...

KRISTJANI (*v zboru*): ...Iezús...

SUBDIAKON: Hristós...

KRISTJANI: ...Hristós...

SUBDIAKON: Theú...

KRISTJANI: ...Theú...

SUBDIAKON: Hiós...

KRISTJANI: ...Hiós...

SUBDIAKON: Sotér...

KRISTJANI: ...Sotér...

SUBDIAKON: Zdaj pa izgovorite le začetnice...

KRISTJANI (*poskušajo*): Ih... Iht ...Ihthüs... Saj res, res je! Jezus Kristus Sin božji, Rešenik! Ihthüs — riba!...

SUBDIAKON: Čisto tako!...

ABESINEC (*kot otrok zaploska*): Ihthóus... ihthóus... Čudovito... čudovito...

SUBDIAKON: Pa ne izgovarjaj po latinsko... Ihthüs, reci; ne pa ihtóus! (*Abesinec še kar ploska; v nasmeh odprtih ustih se mu blesti vrsta prebelih zob. Skit ga preprosto posnema, prav nerodno, kot da bi plesal.*) Pa izgovarjaj, kot ti drago! A ne pozabite, da smo na svetem kraju, kjer spe naši mrtvi!... (*Oba vstaneta, vsi se nekako odmaknejo in porazgube po temačnih odprtinah.*)

Tišina. Iz globine nekje se zdaj začuje žensko ihtenje. Iz mraka pa raste postava starega sužnja z razmršeno, rusasto brado. Telo mu je ena sama, velika brazgotina, na lahteh so mu z ognjem vžgali gospodarjeva znamenja. Na eni od golih nog je še vedno železen obroč, ki se ga drži nekaj sklepov raztrgane verige. Suženj hodi oprezno in vročičen gleda okrog. Ko na nevidnem koncu dvorane uzre ljudi, se okrene in se spet hoče izgubiti v temo. Pa nenada obstane, kot da ga je zastavila nevidna sila, in se osuplo zazre v podobo Dobrega pastirja.

2. prizor

SUZENJ (*se brez misli sesede na kamniti polkrožni sedež*): Ne morem več!... Ena sama rana... Tule, ta strašni obroč... (*se zgrabi za gleženj*). Je vse to potrebno, da umreš? (*Za kak trenutek molči, medtem ko je žensko ihtenje iz votline vse močnejše*): Pravili so mi, da tu sprejemajo ponižane: takšne, ki nimajo več upanja. Jaz ne prosim ničesar; samo umrl bi rad... umrl v miru!

PAVEL (*zamišljen pride iz vhodnega rova. Visok in vzravnán je, odločnih in trdnih kretenj; glavo mu krijejo snežnobeli lasje; vsa postava izkazuje moža, ki je dolga leta živel trdó in v odpovedih. Zagleda sužnja na kamnu in ga ostro vpraša*): Kaj počneš tu? (*Suženj naglo vstane, ves prestrašen prekrži roki in upogne glavo skoraj do tal. A iz njegovih ust ni glasu. Le nerazložno ječanje spravi iz sebe. Pavel zdaj vpraša mehkeje*): Kje so ti tovariši?

SUZENJ: Nimam tovarišev...

PAVEL: Čigav si?

SUZENJ: Nikogar last... Ubežnik.

PAVEL: Česa pričakuješ tu, od nas?

SUZENJ: Smrti...

PAVEL (*stopi bliže in se mu zazre v oči; počasi mu zariše na čelo znamenje križa*): Prejmi vstajenje, brat! (*Suženj zre vanj, ne da bi umel: dvakrat, trikrat narahlo zgane s suhimi rokami, spet sede, medtem ko mu iz vnetih, globoko udrtih oči lijó žgoče solze.*)

3. prizor

(*Pavel se namerja k nevidnemu oltarju. A pot mu zastavi rimska plemkinja srednjih let, s črnim pajčolanom na glavi, v očeh solze. Prišla je s hodnika, odkjer je prav do zdaj bilo slišati težko ihtenje.*)

BAZILIJA (*ubito*): Molila sem ob grobu, kjer spi Marija!... Ti veš, Pa-

vel! Naša grlica je bila, naše edino upanje!...

PAVEL (*užaloščen*): Vem, Bazilija...

BAZILIJA: Ne najdem več pokoja, Pavel, nič več... (*Nato pa pritajeno, kot da se boji, da bi jo kdo slišal*): Vere nimam več! Pomagaj, Pavel!...

PAVEL: Edino Bog ti lahko pomaga Bazilija!...

JANEZ (*ki je vstopil v dvorano prav ob zadnjih besedah, vzklikne*): Gorje ti, gorje, Babilon, veliko mesto, močno mesto Babilon, kajti v eni uri bo prišla tvoja sodba, in v enem dnevu te bodo zatele vse nesreče: smrt in žalost, ogenj in glad! Zakaj Bog, ki je silen, te bo sodil!...

PAVEL (*živo dvigne glavo*): Ne kolni, Janez, blagoslavljalj!

BAZILIJA: Ne, ne, blagoslavljaljati ni moči več! Pavel! Dvajset let komaj je imela, pa so jo onečastili, uničili, pohodili... (*Divje zaihti.*) O, vrni mi Marijo, Pavel!...

PAVEL (*se okrene k Janezu z izrazom velike žalosti*): „Kdor pa ljubi, je rojen iz Boga in pozna Boga, in kdor ne ljubi, ne pozna Boga. Kajti Bog je ljubezen.“ Niso tvoje te besede, Janez?

JANEZ (*kot plamen živo zardi*): Da, moje besede so! Odpusti!... Zmoglo me je...

PAVEL (*se po svoje poniža*): Čist si, Janez, kot studenec in iz tvoje jeze kipi ljubezen. Jaz pač, jaz nisem vreden biti apostol, kajti preganjal sem Kristovo Cerkev... In ti sam si bil temu priča...

BAZILIJA (*pa kot da ne čuje vsega tega, strmi v prazno, sklanja glavo in ihti*): Vrni mi Marijo, Pavel; vrni mi jo...

3. prizor

Novi kristjani prihajajo. Nekateri polnijo dvorano, drugi spet postajajo po hodnikih: sužnji, branjevci, preprosti ljudje ponajveč; a tu in tam so tudi dvorjar

ni, visoki uradniki, plemiči: vsi ti moški zrelih potez, vidne odpo-vedi, žive gorečnosti, iskrene ponižnosti. Žene spet s potezami materinske nežnosti, sladkega odpuščanja, deviške lepote. Ženske so pokrite, moški odkriti. Ko pride Peter, škof, spreleti množico pritajen šepet; stari ribič — belo brado nosi, a živ v oči pod košatimi naborki — se nasmehne zbranim, kot da jih blagoslavlja. Suženj, ki se je predramil, gleda z vedno večjim zanimanjem, medtem ko je Bazilija zakopala glavo v dlani, ihti in se le počasi umiri med svetim obredom.

PETER (se okrene k množici): Mir vam bodi...

KRISTJANI (v zboru): In s tvojim duhom — mir!

PETER: Mesto spi in ne ve... Sramoti nas in zalezuje in preganja: ne pozna nas. Mi pa bdimo in molimo za naše mrtve... (Molk. Zdi se, kot da je rahla senca pomračila čelo vzvišenemu starcu. Nato): ...pa tudi za tiste, ki spe v sencih zmote.

KRISTJANI (v zboru): Amen.

Vsa srenja s Petrom na čelu, ob katerem stopata Janez in Pavel, se nameri proti nevidnemu delu dvorane. Spredaj ostanejo samo še nekateri verniki, klečé. Na nasprotni strani sta, kot prej še vedno suženj in Bazilija. Čez nekaj trenutkov zbrane tišine se po kratkem uvodu s harfo začuje kantorjev glas.

GLAS KANTORJA: „Jaz pa vem, da moj Rešenik živi in da bo poslednji dan spet prišel na svet. In spet me bo opasal in na svojem mesu bom videl Gospoda. Jaz, jaz ga bom videl spet in moje oči bodo zrle vanj: jaz in ne drugi...“

BAZILIJA: Da, jaz, jaz, ne drugi, Marija!... (Molk. Nato glas kantorja ob spremljavi harfe.)

GLAS KANTORJA: „Vate, Gospod sem zaupal, nisem bil varan na veke; v svoji pravičnosti me reši in daleč proč me povedi...“

KRISTJANI (v zboru): Reši nas, daleč proč nas povedi!

BAZILIJA (se nenada dvigne, pa se spet zaždi sama vase): Da, da, proč s tega sveta!...

Z glasnim šumom se množica spet zgrne v vidni konec dvorane. Tu in tam se utrne goreča trska: iskre padajo v mraku, ki je vedno gostejši, po tleh.

PETER (se obrne k Janezu in pokaže na majhen oder, ki so ga bili akolitni in subdiakoni s pomočjo vernikov medtem postavili v sredini): Janez! Srčno želim, da jim spregovoriš, kajti časi se dopolnjujejo. In skoraj bo sonce vzšlo in glasnik Luči bo zablestel na nebu in v naših srcih...

JANEZ: Kako naj govorim jaz, kjer stoluje Peter — škof?

PETER: Ti si orel, ki še sončne strele zadržiš... Srčno želim, da govoriš, Janez...

JANEZ (toplo): Bodi tedaj, Peter: govoril bom... (Obrne se k množici in pravi): Pisano je: „Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec...“

KRISTJANI (v zboru): Res je!

JANEZ: Prej me je zmogla jeza, bratje, a ne bom tožil o tem pred vami, kajti ne z nemirom ali z nevoljo v srcu, marveč z zanosom in z veseljem v duši je človek vreden, da stopi v nebeški Jeruzalem. In tega vam popišem, kot Bog hoče, ko se mi je razodel po svoji milosti, ne mojim telesnim, marveč mojim dušnim očem, ko sem bil na otoku Patmu, medtem ko je morje hrumelo in sem zrl vanj s tesnobo v srcu s samotne pečine. Res je to sveto mesto, v zmagoslavju brezmejne svetlobe, polno vonja dišečega lesa in dišav... (Razžiga se.) In trepeče vse v rahlem še-

lestu kot najžlahtnejša tkanina ali purpur ali škrlat: in drhti v zvokih harfe in piščali... Njegov sijaj je podoben najdražjemu kamnu, kakor kamnu jaspisu, ki se sveti kot kristal... In njegovo ozidje je tudi zloženo iz jaspisa, mesto samo pa je iz čistega zlata, podobno iskrečemu se steklu. (*Za trenutek prestane, kot da hoče še višje postaviti prelepo podobo, medtem ko so se verniki kot zamaknjeni zazrli v nebeški privid.*) In mesto ne potrebuje ne sonca ne mesca, da bi mu svetila in te-

me v njem ni; kajti božje veličastje ga razsvetljuje z večnimi žarki. In v njem ni ne pekla ne smrti, kajti za vekomaj sta sežgana v ognju. Namesto njiju pa kot vedno zeleneči lovor cveče tam življenje na veke...

KRISTJANI (*v zamaknjenju*): Da da! Življenje na veke!

BAZILIJA (*prtajeno, a z velikim upanjem*): Da, lepo življenje na veke; nič več te strahotne bolečine tu notri... (*Zgrabi se za srce.*)

KRISTJANI: Na vekov veke!

(*Nadaljevanje in konec prihodnjič*)

DAROVI ZA MISIJONE

V ZGLED SO NAM

Kdo? Rojaki iz Slovenske Koroške. Komu? Vsem drugim zamejskim Slovencem. V čem? V misijonski darežljivosti!

V naslednjem objavljamo dva seznama misijonskih darov koroških Slovencev, ki jih je prejela slovenska misijonska centrala v Baragovem misijonišču po slovenskem škofijskem dušnopastirskem uradu v Celovcu. Pa vemo, da tamkajšnji rojaki velikodušno darujejo še za posebne misijonske akcije, ki se v pomoč temu ali onemu slovenskemu misijonarju ali tej ali oni misijonski akciji na Koroškem organizirajo. Ta slovenska misijonska požrtvovalnost koroških rojakov je morda najbolj zgovorni dokaz o slovenski in verski življenjski moči tako dragega nam koroškega življenja. Častitamo koroškemu rojakom k temu ter se jim v imenu slovenske zamejske misijonske akcije lepo zahvaljujemo ter jih vabimo, naj ostanejo zvesti v svojih misijonskih žrtvah, povezani z vsemi, ki se v svobodnem svetu trudimo, da se tudi po Slovencih osvaja svet Kristusu!

Seznam z dne 5. maja 1961:

N. N., iz Loč, 100; N. N., iz Pliberka, 100; N. N. iz Sel, 100; N. N. iz brnške fare, 100; fara Vogrče, 220; N. N. iz Radiš, 20; N. N. iz Škocjana, 100; Ana Schöffmann, 100; N. N. iz Apač, 100; farna mladina Dobrlavas daruje dobiček igre, 1300; N. N. iz Hodiš, 20; N. N. iz Slov. Plajberka, 50; N. N. iz Kamena, 30; N. N. iz Sel, 100; M. K., Dobrlavas, 200; N. N. iz Škocjana, 500; N. N. iz Velikovca, 200; N. N. iz Štebna, 40; šolarji osnovne šole iz Škocjana, 130; N. N. iz št. Vida, 400; fara št. Vid, 25; N. N. iz Vovbre, 100; Anton Olip, šolar iz Sel, 10; Alfred Meislitzer, št. Lenart, 100; razni iz fare Galicije, 60; N. N. iz Gorje, 100; Sestre tretje rože živega rožnega venca iz Velinje vasi, 210; N. N. iz Pliberka, 100; N. N. iz Kamena, 100; šimen Trehtar, namesto venca na grob Petrove mame, 40; fara Galicija, 50; N. N. iz Apač, 20; N. N. iz Štebna, 50; fara Štefan/Zila, 45; N. N., iz Podjune, 50; N. N. iz Radiš, 20; fara Kazaze, 100; Katarina Krištof, Žvabek, 100.— S.

Za gladujoče: N. N. iz št. Janža, 100; fara Kazaze, 100.—

Za Baragovo misijonišče: N. N., iz Škocjana, 170; N. N., iz Škocjana, 200; N. N., iz Škocjana, 100.—

Seznam z dne 6. oktobra 1961:

N. N., iz Pliberka, 100; Kaiserberger Marija, 550; N. N. iz žvabeka, 162.50; N. N. iz št. Jakoba, 20; dijaki 1. in 2.b razreda Mohorjevega internata, 100; N. N., iz št. Vida, 50; N. N. iz Velikovca, 300; N. N. iz Brnce, 100; N. N. iz Zitarevasi, 200; bralka Nedelje iz Sinčevasi, 50; N. N., iz Loč, 100; N. N. iz Strmca, 50; N. N., iz Vovber, 100; N.

N., iz Klopinja, 500; osnovna šola Škocjan, 100; N. N., iz Sel, 10; N. N., iz Sel; 50; fara Galicija, 41.80; N. N., iz Spittala, 300; K. J., iz Spittala, 100; N. N., iz št. Jakoba, 150; Wurzer Marija, 50; N. N., iz Apač, 500; fara Bistrica/Zila, 405; N. N. iz Roža, 1.000; B. Sch., Kapla, 50; N. N., iz Gorenč, 500; N. N., iz Doba, 500; N. N., iz št. Vida, 100; A. P., iz Škocjana, 100; fara Stefan/Zila, 40; M. U., iz Loč, 200; N. N. iz Loč, 500; N. N., iz št. Vida, 200; N. N., iz Škocjana, 100; N. N., iz Pliberka, 200; N. N., iz Celovca, 20.— S.

Za Baragovo misijonišče: N. N., iz fare Škocjan, 1160. S.

Cerkev na zunanji postaji Klipsprut misijona Glen-Cowie v Južni Afriki, ki jo je postavil lansko leto misijonar Franc Bratina F.S.C. s pomočjo katoličanov domačinov.

SLIKA na prvi strani ovitka kaže tri mlade Vietnamke pri kipu sv. Janeza Bosca v Thu Duc-u, kjer deluje naš rojak g. Andrej Majcen S.D.B. — Slika tu levo pa predstavlja skupino salezijskih novincev iz Thu-Duca z g. Majcenom ob strani.

IZ VSEBINE: Misijoni kličejo — Trije domači bogoslovci — Kdo ga je pripo-ročil? — Popotnik sem bil — O mačici in blagoslovljeni vodi — Kipeči ognjenik — Nič vesele vesti iz Konga — Naši misijonarji pišejo — Po misijonskem svetu — Misijonska nedelja v Buenos Airesu — Pavel iz Tarza — Darovi za misijone.

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int.
No. 528.263

“KATOLIŠKI MISIJONI” so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, “Slovenske misijonske zveze”. Izdaja ga “Baragovo misijonišče”. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Pedernera 3253, Bs. Aires, Argentina. Tiska Slovenska tiskovna družba “Baraga”, Pedernera 3253 (Lenček Ladislav C.M.), s cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 150, podporna 300, dosmrtna 2.000 pesov. V ostalih deželah Južne Amerike 200 (400, 2.600) arg. pesov. V U.S.A. in Kanadi 3 (6, 40) dolarjev. - V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. - V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. - V Franciji 12 (24, 160) NF. - V Angliji in Avstraliji 1¼ (2½, 16) funtov).

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Lenček Ladislav C. M., Misijonska pisarna, Pedernera 3253, Buenos Aires.
U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C. M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. - Rudi Knez, 679 S., 157 St., Cleveland 10, Ohio. - Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C. M. 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. — Za vse ostale: Rev. John Kopač C.M. 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C. M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. - Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. - Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau D. P. Camp. Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabc, Archbishop'n House, West Tce. Adelaide, S. Australia.